

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/83/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316206905
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1316206905.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v spore žalobcu: O. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom L., Š. P. XX, štátny občan D., zastúpený JUDr. Pavlom Gráčíkom, advokátom, so sídlom Farská 40, Nitra, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo obrany SR, so sídlom Kutuzovova 8, Bratislava, o náhradu škody vo výške 3 236 995 eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 10. januára 2018 č. k. 44C 96/2016-141 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou s proti žalovanému domáhal náhrady škody vo výške 3 236 995 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 29.03.2016 až do zaplatenia, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom štátnym orgánom žalovanej v rámci procesu osobitného ponukového konania na prebytočný majetok štátu v správe Ministerstva obrany Slovenskej republiky. Žalovanému zároveň priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že bol vyhodnotený ako úspešný záujemca vyhláseného osobitného ponukového konania na prebytočný majetok štátu v správe Ministerstva obrany SR „N. K. E.“, zapísaný na liste vlastníctva číslo XXXX katastrálne územie E. s tým, že dňa 24.08.2011 obdržal návrh kúpnej zmluvy. Žalobca zistil, že v katastri nehnuteľností bol vyznačený údaj o spochybnení hodnovernosti údajov katastra v dôsledku duplicity vlastníctva. O tejto skutočnosti malo Ministerstvo obrany SR vedomosť a táto prekážka prevodu bola odstraňovaná do novembra 2013. Dňa 25.11.2013 žalobca podpísal kúpnu zmluvu, ktorá bola Ministerstvom obrany SR podpísaná dňa 10.01.2014 a Ministerstvom financií SR schválená dňa 27.01.2014. V súvislosti s ponukovým konaním na účet ministerstva obrany žalobca poukázal dňa 15.07.2011 zábezpeku vo výške 301 200,- eur. Podľa článku III. bodu 3.3. kúpnej zmluvy bol žalobca povinný zaplatiť kúpnu cenu do šesťdesiatich dní od schválenia kúpnej zmluvy ministerstvom financií a po oznámení tohto schválenia a výzve ministerstva obrany zo dňa 18.03.2014 túto uhradil dňa 26.03.2014. Celková kúpna cena činila 1 513 005,- eur a túto musel mať pripravenú na úhradu od júla 2011. V liste zo dňa 18.03.2014 ministerstvo obrany oznámilo žalobcovi, že po uhradení kúpnej ceny podá návrh na vklad zmluvy do katastra. V zmysle § 5a ods. 7 zák. č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám (keďže išlo o povinne zverejňovanú zmluvu) Ministerstvo obrany SR bolo povinnou osobou, ktorá mala povinnosť zaslať bezodkladne úradu vlády SR kúpnu zmluvu na zverejnenie. Na dopyt žalobcu či a kedy sa tak stalo, mu ministerstvo obrany dňa 22.04.2014 oznámilo, že zmluva bola predložená na zverejnenie dňa 17.03.2014. Úrad vlády Slovenskej republiky žalobcovi

na jeho dopyt zo dňa 24.06.2014 oznámil, že takáto zmluva nebola Ministerstvom obrany SR zverejnená a dôvod nezverejnenia musí oznámiť Ministerstvo obrany SR, keďže každá organizácia si zverejňuje zmluvy sama na základe pridelených účtov v systéme Centrálného registra zmlúv. Žalobca tvrdil, že Ministerstvo obrany SR svojím postupom a úmyselne poskytnutou nepravdivou informáciou o zaslaní zmluvy na zverejnenie mu spôsobilo, že o zverejnenie zmluvy nepožiadala sám, keď sa dôvodne spoliehal na informáciu Ministerstva obrany SR. Ministerstvo obrany už dňa 29.03.2014 vypracovalo oznámenie o tom, že kúpna zmluva č. J. XX-X-XX/XXXX/XXXXXXXX-T. nenadobudla účinnosť a v zmysle § 47a ods. 4 Občianskeho zákonníka platí, že k uzatvoreniu zmluvy nedošlo a to napriek tomu, že zákonná lehota mala uplynúť až 27.04.2014. Uviedol, že týmto postupom Ministerstva obrany SR došlo k porušeniu zákona a zmluvných povinností, keď

- trvalo viac ako 2 roky odstraňovanie duplicity vlastníctva, pričom v dobe od 15.07.2011 do 02.05.2012 viazalo jeho finančné prostriedky vo výške 301 200,- eur a v celkovej sume 1 513 000,- eur či už na svojom účte alebo na jeho účte
- Ministerstvo obrany SR porušilo povinnosť podľa článku IV. bod 4.1. kúpnej zmluvy podať návrh na vklad do katastra do siedmych dní od zaplatenia celej kúpnej ceny,
- Ministerstvo obrany SR mu podalo nepravdivé informácie o tom, že dňa 17.03.2014 predložilo kúpnu zmluvu na zverejnenie, hoci tak neurobilo,
- napriek tomu, že Ministerstvo financií SR udelilo súhlas so zmluvou dňa 27.01.2014 a lehota pre vznik právnej fikcie o neexistencii právneho vzťahu podľa § 47a ods. 4 Občianskeho zákonníka uplynula dňom 27.04.2014, ministerstvo obrany už dňa 29.03.2014 pripravilo prípis o neexistencii zmluvného vzťahu,
- Ministerstvo obrany SR zrušilo osobitné ponukové konanie bez uvedenia dôvodu a bez existencie dôvodu na zrušenie.

Podľa žalobcu uvedené konanie Ministerstva obrany SR odporuje zákonu, zmluvnému právu, poctivému obchodnému styku a dobrým mravom a žalobca ho považuje za nesprávny úradný postup, v dôsledku ktorého nenadobudol vlastnícke právo k predmetu osobitného ponukového konania, hoci legitímne takýto výsledok očakával a tento by pri splnení zákonných a zmluvných podmienok Ministerstvom obrany SR aj nastal. Nesprávny úradný postup Ministerstva obrany SR podľa neho spočíva aj v tom, že klamlivým konaním a uistením ho o tom, že kúpna zmluva bola zaslaná na zverejnenie týmto ho úmyselne uviedol do omylu, že on ako účastník zmluvy nemusí požiadať o jej zverejnenie v Centrálnom registri zmlúv. Mal za to, že v osobitnom ponukovom konaní úspešne vysúťažil nehnuteľnosti vo všeobecnej hodnote, ktorá bola znaleckým posudkom Ústavu súdneho inžinierstva žilinskej univerzity v roku 2010 stanovená v sume 5 020 000,- eur. V roku 2014 potom tieto nehnuteľnosti pri prepočte amortizácie mali všeobecnú hodnotu 4 750 000,- eur. Keďže kúpna cena akceptovaná ministerstvom obrany činila 1 513 005,- eur, znemožnením nadobudnúť vlastníctvo k vysúťaženým nehnuteľnostiam v hodnote 4 750 000,- eur pri zohľadnení kúpnej ceny mu vznikla škoda vo výške rozdielu všeobecnej hodnoty predmetu osobitného ponukového konania a akceptovanej kúpnej ceny, t.j. škoda v žalovanej výške, ktorú požaduje uhradiť. Žalobca poukázal na to, že ďalšia škoda, ktorú si ale v konaní neuplatnil, mu vznikla aj viazaním finančných prostriedkov vo výške 301 200,- eur resp. 1 513 005,- eur po dobu od zloženia zábezpeky do vrátenia kúpnej ceny a dôvody takto dlhej doby viazania jeho finančných prostriedkov boli výlučne na strane Ministerstva obrany SR. Žalobca dňa 03.06.2014 ako úspešný uchádzač zaslal Ministerstvu obrany SR podpísanú novú kúpnu zmluvu totožného obsahu a Ministerstvu obrany SR nič nebránilo takýmto spôsobom napraviť ním spôsobených stav. Žalobca v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zaslal Ministerstvu obrany SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a teda splnil podmienku pre podanie žaloby ustanovenú v § 16 ods. 4 citovaného zákona. Ministerstvo obrany SR dňa 27.06.2014 zrušilo osobitné ponukové konanie na „N. K. E.“.

3. Na preukázanie svojich tvrdení žalobca súdu prvej inštancie predložil: list žalovaného z 01.10.2013 adresovaný žalobcovi, výpis z LV č. XXXX z 17.10.2013, kúpnu zmluvu č. J. XX-X-XX/XXXX/XXXXXXXX-T. z 10.01.2014, list žalovaného z 25.03.2014 adresovaný žalobcovi - potvrdenie o čiastkových úhradách kúpnej ceny, list žalovaného z 18.03.2014 adresovaný žalobcovi - výzva na uhradenie kúpnej ceny, e-mailovú komunikáciu z 4/2014 a 6/2014, list žalovaného z 29.03.2014 adresovaný žalobcovi, list žalobcu z 05.05.2014 adresovaný žalovanému - oznámenie ku kúpnej zmluve, žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku z 29.09.2015, znalecký posudok č. XXX/XXXX Ž. A. E. Ž. z 27.09.2010, súkromný znalecký posudok č. XXX/XXXX znalca W. G. C. zo dňa 08.11.2017 - stanovenie všeobecnej hodnoty objektu podľa stavebno-technického stavu ku dňa 28.04.2014, ocenený k dátumu 08.11.2017

- všeobecná hodnota stavieb a pozemkov 4.750.000,- eur, metodický pokyn ministerstva obrany SR na spresnenie postupu pri nakladaní s prebytočným nehnuteľným majetkom štátu z 31.03.2011.

4. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť ako nedôvodnú. Vychádzal z tvrdenia žalobcu, že nesprávny úradný postup spočíva najmä v tom,

- že žalovaný aj napriek tomu, že na majetok štátu, na ktorom bola vyznačená duplicita vlastníctva, vyhlásil osobitné ponukové konanie, keď v zmysle § 3 ods. 3 prvej a druhej vety zák. č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov bol ako správca majetku štátu zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX, k. ú. E. povinný vyhlásiť osobitné ponukové konanie na tento prebytočný majetok štátu. Skutočnosť, že bola v katastri nehnuteľností na predmet ponukového konania evidovaná duplicita vlastníctva, nemala podľa neho za následok zánik jeho povinnosti vyhlásiť osobitné ponukové konanie na prebytočný majetok štátu. Tvrdil, že si splnil aj ďalšiu zákonnú povinnosť a to - vyhlásenie osobitného ponukového konania zverejniť v denníku s celoštátnou pôsobnosťou, pričom osobitné ponukové konanie zverejnil v troch denníkoch s celoštátnou pôsobnosťou. Z toho mal za zrejmé, že všetci záujemcovia, a teda aj žalobca sa mohol oboznámiť s predmetom osobitného ponukového konania, a teda mal vedieť o duplicitne vlastníctva zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX, k. ú. E..

- že žalovanému trvalo viac ako 2 roky odstránenie duplicity vlastníctva. S týmto tvrdením nesúhlasil, nakoľko duplicitu vlastníctva je v zmysle zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov oprávnená odstrániť len Správa katastra pre Y. C. D. J. (v súčasnosti už Okresný úrad J., katastrálny odbor). Uviedol, že bol vždy vlastníkom predmetu osobitného ponukového konania. Ostatní vlastníci, ktorým svedčalo zapísané vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam (duplicitní vlastníci), uznali jeho vlastníctvo tým, že podpísali zmluvu, v ktorej uznali vlastníctvo v jeho prospech - Slovenskej republiky a táto duplicita bola odstránená dňa 20.11.2013. Tiež nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že v období od 15.07.2011 do 02.05.2012 neoprávnenne viazal jeho finančné prostriedky vo výške 301 000,- eur a v celkovej výške 1 513 005,- eur na svojom účte, prípadne na účte žalobcu. Žalobca ako úspešný uchádzač v osobitnom ponukovom konaní na predmet „N. K. E.“ dňa 18.07.2011 (deň pripísania na účet) zložil na jeho depozitný účet - zábezpeku - sumu 301 200,- eur, pričom táto mu bola dňa 03.05.2012 v plnej výške vrátená späť. V článku III. v bode 3.3 kúpnej zmluvy č. J. XX-X-XX/XXXX/XXXXXXXX-T., ktorú žalobca dobrovoľne podpísal, sa pritom uvádza, že „prijatá finančná zábezpeka bola vrátená kupujúcemu v plnej výške z dôvodu, že boli zistené právne vady na pozemkoch (existencia dvojitého vlastníctva k časti predávaného pozemku) a aby boli eliminované škody zadržiavaním zloženého preddavku pre neurčitosť času ich odstránenia.“ Žalobca teda od okamihu, ako sám tvrdí, kedy sa dozvedel o duplicitnom vlastníctve sám nepožiadaval o vrátenie zloženej zábezpeky, pričom túto sumu mu dobrovoľne ako prevenciu na vznik akejkoľvek škody vrátil späť a žalobca s týmto postupom súhlasil.

- že žalovaný porušil svoju povinnosť, ku ktorej sa zmluvne zaviazal (článok IV. bod 4. 1. Kúpnej zmluvy), t.j. podať návrh na vklad do katastra do siedmych dní od zaplatenia celej kúpnej ceny. Uviedol, že Okresný úrad, katastrálny odbor v zmysle katastrálneho zákona je povinný skúmať, či predkladaná zmluva je platná a účinná, čo znamená, že pri prevode majetku štátu v zmysle katastrálneho zákona povinnou prílohou k návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností je okrem iného aj potvrdenie po zverejnení kúpnych zmlúv v centrálnom registri zmluvu vedenom Úradom vlády SR. Kúpna zmluva, predmetom ktorej bol prevod majetku štátu, nadobudla platnosť udelením súhlasu Ministerstva financií si SR a účinnosť mala nadobudnúť dňom nasledujúcim po dni jej zverejnenia v Centrálnom registri zmlúv vedenom Úradom vlády SR. Agentúra správy majetku Ministerstva obrany SR dňa 17.03.2014 odoslala jeho príslušnej organizačnej zložke, zodpovednej za zverejňovanie zmlúv do Centrálného registra zmlúv, žiadosť na zverejnenie príslušnej kúpnej zmluvy, pričom táto informácia bola žalobcovi zaslaná prostredníctvom elektronickej pošty. Dňa 26.03.2014 žalovaný obdržal celú kúpnu cenu za predmet prevodu a nakoľko v lehote 7 dní po zaplatení celej dohodnutej kúpnej ceny nedisponoval potvrdením o zverejnení kúpnej zmluvy v Centrálnom registri zmlúv, nemohol podmienku kúpnej zmluvy splniť z objektívnych dôvodov.

- že žalovaný vedome podal žalobcovi nepravdivé informácie o tom, že dňa 17.03.2014 predložil kúpnu zmluvu na jej zverejnenie, hoci nepostupoval podľa § 5a ods. 7 zák. č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a zmluvu nezaslal Úradu vlády SR na zverejnenie. Uviedol, že na základe žalobcovho dožiadania jeho poverený zamestnanec nepoddal žalobcovi nepravdivú informáciu, nakoľko si povinnosť postúpiť zmluvu na zverejnenie splnil. Žalovaný konajúci prostredníctvom zamestnanca agentúry správy majetku žalobcovi teda na jeho otázku v rozhodnom čase odpovedal pravdivo a v žiadnom prípade nebolo jeho úmyslom žalobcovi poskytnúť vedome nepravdivé informácie.

- že žalovaný aj napriek tomu, že súhlas s kúpnu zmluvou bol udelený 27.01.2014 a lehota pre vznik právnej fikcie o neexistencii právneho vzťahu podľa § 47a ods. 4 Občianskeho zákonníka uplynula dňom 27.04.2014, žalovaný už dňa 29.04.2014 pripravil prípis o neexistencii zmluvného vzťahu. Namietal, že toto tvrdenie žalobcu sa nezakladá na pravde, keď listom č. ASM-787/2014 žalobcovi oznámil, že v zmysle § 47a Občianskeho zákonníka kúpna zmluva, predmetom ktorej bol prevod majetku štátu, nenadobudla účinnosť a teda platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo. Tento list bol dňa 30.04.2014 daný na poštu na doporučené doručenie, pričom bol žalobcovi doručený dňa 02.05.2014. Nakoľko predmetný list obsahoval chybu v písaní, konkrétne v dátume vyhotovenia (uvedené bolo 29.03.2014, pričom správne malo byť 29.04.2014), listom č. ASM-967/2004 zo dňa 09.06.2014 bola táto skutočnosť žalobcovi oznámená. Podľa § 5a ods. 10 zák. č. 211/2000 Z.z., ak zmluva nie je zverejnená do siedmych dní odo dňa uzavretia alebo odo dňa doručenia súhlasu, ak sa na jej platnosť vyžaduje súhlas príslušného orgánu, môže účastník podať návrh na zverejnenie v Obchodnom vestníku. Centrálny register zmlúv znamená verejný zoznam povinne zverejňovaných zmlúv, ktorých účastníkmi sú špecifické povinné osoby a/alebo podriadené organizácie, ktorý vedie Úrad vlády Slovenskej republiky v elektronickej podobe, pričom je dostupný každej fyzickej osobe. Žalobcovi skutočnosť, že Ministerstvo financií Slovenskej republiky so znením kúpnej zmluvy súhlasilo, oznámil dňa 14.02.2014. Žalobca až do 22.04.2014 t.j. 67 dní po oznámení sa obrátil na Úrad vlády SR, či bola kúpna zmluva zverejnená. Vzhľadom na to, že do Centrálného registra zmlúv smie nazrieť ktorákoľvek fyzická osoba a taktiež na skutočnosť, že v prípade, ak povinná osoba povinne zverejňovanú zmluvu nezverejní v lehote, má túto možnosť účastník daného právneho vzťahu (v tomto konkrétnom prípade žalobca), žalobca túto zákonnú možnosť nevyužil, aj keď o tejto možnosti mal vedomosť. Vzhľadom na uvedené tvrdil, že žalobca sám seba svojím vlastným konaním pripravil o možnosť nadobudnúť vlastnícke právo k majetku štátu.

- že žalovaný zrušil osobitné ponukové konanie bez uvedenia dôvodu a bez existencie dôvodu na zrušenie. Pripomenul, že vlastnícke právo je právom ustanovená možnosť vlastníka vec držať, užívať a disponovať ňou na základe vlastnej úvahy a rozhodovania a to svojou mocou uznanou a chránenou zákonom, ktorá je nezávislá od súčasnej existencie moci kohokoľvek iného k tej istej veci, čo znamená, že každá fyzická osoba alebo právnická osoba môže podľa vlastného uváženia s určitou vecou v tomto prípade s majetkom štátu, nakladať až do okamihu, ak je v jej vlastníctve. V zmysle § 8a ods. 2 písm. a) zák. č. 278/1993 Z.z. si teda vyhradil právo osobitné ponukové konanie kedykoľvek zrušiť, pričom o tejto skutočnosti riadne všetkých uchádzačov o osobitné ponukové konanie vopred upozornil. Zákon č. 278/1993 Z.z. navyše neukladá povinnosť odôvodňovať zrušenie osobitného ponukového konania, alebo inak uchádzačom vysvetľovať dôvody, ktoré ho viedli k zrušeniu osobitného ponukového konania.

5. Žalovaný tiež argumentoval, že o prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu ide za súčasného splnenia troch podmienok a to:

- existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch
- nesprávny úradný postup orgánov verejnej moci
- príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne, a v konaní musí ich existenciu preukázať žalobca.

Tvrdil, že v danej veci neexistuje jeho nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, ktorý by zakladal jeho zodpovednosť za škodu. Druhým predpokladom je existencia škody, pričom podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V zmysle § 25 zák. č. 514/2003 Z.z. sa na právne vzťahy nároku na náhradu škody vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalobca si nárok na náhradu škody uplatňuje vo výške fiktívneho zisku pri nadobudnutí vlastníctva k vysúťaženým nehnuteľnostiam. Uviedol, že využil svoje vlastnícke právo a to vec držať, užívať a disponovať ňou podľa vlastného uváženia a v medziach zákona. Mal za to, že žalobca nemôže požadovať náhradu škody ako rozdiel všeobecnej hodnoty majetku štátu po amortizácii vo výške 4 750 000,- eur a akceptovanej kúpnej ceny 1 513 000,- eur, nakoľko sa žalobca vlastníkom predmetných nehnuteľností nestal, pričom o možnosti zrušenia osobitného konania vedel vopred. Ďalším predpokladom na vznik zodpovednosti za škodu je príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Tvrdil, že v prejednávanej veci nedošlo k namietanému nezákonnému postupu, pričom žalobcovi nevznikla žiadna škoda a mal tak za zrejmé, že nemôže existovať ani príčinná súvislosť medzi jeho konaním a žalobcom uplatneným nárokom na náhradu škody.

6. Na preukázanie svojich tvrdení súdu prvej inštancie predložil: list žalovaného z 29.03.2014 adresovaný žalobcovi - kúpna zmluva J. XX-X-XX/XXXX/XXXXXXXX-T., list žalovaného z 09.06.2014 adresovaný žalobcovi - odpoveď na písomné podanie, inzerciu v Y. L. z 07.06.2011.

7. Z výsluchu žalobcu súd prvej inštancie zistil, že predpokladal, že žije v demokratickom a právnom štáte a postupoval podľa jeho pokynov a zložil zábezpeku vyše 300 000,- eur v júni 2011 a 25.07.2011 bolo vyhodnotenie súťaže a v 8/2011 mu predložili kúpnu zmluvu. Vtedy ešte netušil, že pri štátnom majetku môže existovať duplicitné vlastníctvo a upozorňoval ich na to. Trvalo dva roky, kým sa to vyriešilo. Až v roku 2013 na záver roka došlo k podpisu kúpnej zmluvy, keď Ministerstvo obrany Slovenskej republiky (ďalej len MO SR) ju podpísalo 10.01.2014 a nasledovalo predloženie kúpnej zmluvy na Ministerstvo financií SR na schvaľovaciu doložku. MF SR udelilo súhlas a dalo doložku na kúpnu zmluvu dňa 27.01.2014. Od tejto chvíle bolo MO SR ako povinná osoba povinné dať túto zmluvu na zverejnenie bezodkladne, v zmysle zák. č. 211/2000 Z.z. keď samo ministerstvo dalo do kúpnej zmluvy do článku 5.1 ustanovenie, že zmluva nadobúda platnosť dňom schválenia MF SR a účinnosť deň po zverejnení kúpnej zmluvy. Zároveň ako zmluvné strany dali súhlas na zverejnenie v Centrálnom registri zmlúv (ďalej len CRZ), ktorý vedie Úrad vlády SR. Hoci to žalovaný tvrdí, žalobca mal za to, že ako fyzická osoba, nedokáže zverejniť zmluvu v CRZ, nakoľko prístupové kódy má len MO SR a teda nedá sa inak naplniť podmienka kúpnej zmluvy, ako povinnosťou MO SR dať túto kúpnu zmluvu na zverejnenie. Preto jeho legitímne očakávanie bolo, že MO SR dá zmluvu na zverejnenie. V tomto prípade však konalo podľa žalobcu úmyselne a bezprecedentne. Dňa 22.04.2014 sa žalobca obrátil na MO SR s dopytom, či a kedy dali zmluvu na zverejnenie, odpovedali mu tak, že uviedli tabuľku, v ktorej bol uvedený dátum predloženia zmluvy na zverejnenie 17.03.2014. Nebola tam zmienka o tom, že by v tento deň dali podnet nejakej svojej organizačnej zložke. Žalobca sa v tento deň obrátil aj na Úrad vlády SR, ktorý vedie CRZ, či zmluva bola zverejnená, oni mu neodpovedali. Poukázal ďalej na to, že MO SR malo v zmysle kúpnej zmluvy povinnosť do 7 dní od zaplatenia kúpnej ceny podať návrh na vklad do katastra nehnuteľností. Žalobca uhradil kúpnu cenu 26.03.2014, MO SR návrh na vklad nepodalo. MO SR 90 dní nezverejnilo zmluvu a dňa 29.04.2014 mu napísali list, že kúpna zmluva nenadobudla účinnosť a nasledujúci deň mu vrátili kúpnu cenu. Žalobca im potom poslal nanovo podpísanú kúpnu zmluvu, keďže oni spravili chybu, aby sa to napravilo, ale ich reakcia bola, že ponukové konanie zrušili. Má za to, že to bolo preto, že zistili aký má žalobca podnikateľský zámer s týmto majetkom, keď zabezpečil 08.04.2014 vykonanie ohliadky tohto majetku so zástupcom logistickej firmy Geis (v prítomnosti pracovníka MO SR pretože išlo o zabezpečený objekt), ktorý mali záujem od neho kúpiť tento objekt. Žalobca poukázal na judikatúru k výške škody (rozsudok NS ČR - 25Cdo 4147/2008) ako rozdiel medzi kúpnu cenou a hodnotou majetku a taktiež mal za to, že je daná aj príčinná súvislosť medzi postupom MO SR a vznikom škody na jeho strane. Tvrdil, že u žalovaného je niekoľko stupňov a viacero osôb, ktoré sú zodpovedné za zverejňovanie zmlúv, keď z úlohového listu (č. I. 90 spisu) vyvodil, že boli určené osoby zodpovedné za zverejňovanie zmlúv, ktoré boli oboznámené s metodikou a boli určené úlohy vykonávať kontrolu zverejňovania zmlúv. Uviedol, že v jeho prípade boli všetky postupy porušené. Z metodiky vyvodil, že bol určený zamestnanec kancelárie MO SR zodpovedný za technickú realizáciu a taktiež bol stanovený postup pre prípad, že ak sa zistí, že sa zmluva nezverejnila - toto upravuje bod 3.2 odsek 3 metodiky z roku 2012, podľa ktorého takéto zmluvy, je potrebné uzatvoriť opätovne vrátane vyžiadania rozhodnutia príslušného orgánu. V tomto prípade sa žalovaný včas dozvedel, že zmluva so ním nebola zverejnená a mal možnosť napraviť to opätovným uzatvorením zmluvy, ani to nevykonal.

8. Žalovaný mal za to, že podľa postupu uvedeného v metodike z roku 2012 v bode 3.2 odsek 3 nemohli postupovať, pretože ponukové konanie bolo zrušené a túto skutočnosť oznámili aj žalobcovi. Ponukové konanie bolo zrušené dňa 30.04.2014, na základe informačnej správy, sekcie majetku, ktorá odporučila ministrovi ho zrušiť, on to akceptoval a zrušil. Toto bolo oznámené žalobcovi 27.06.2014. Nie je podľa neho pravdou, že by nútil žalobcu, aby zverejnil zmluvu v CRZ, tam môže zmluvu zverejniť len štátny orgán a nie fyzická osoba. V zmysle zák. č. 211/2000 Z.z. § 5a odsek 10 môže účastník podať návrh na zverejnenie zmluvy v Obchodnom vestníku, teda ak žalovaný nezverejnil zmluvu do 7 dní, mal toto oprávnenie žalobca a keď to neurobil, tak porušil všeobecnú prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 a nasl. Občianskeho zákonníka a preto sa taktiež podieľal na údajnej jeho škode. V zmysle zák. č. 514 /2003 Z. z. okrem iného žalobca musí preukázať príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody, ktorá musí byť priama a bezprostredná a nesprostredkovaná. Podľa neho žalobca nemá nárok na získanie majetku štátu, lebo kúpna zmluva nenadobudla účinnosť a keďže išlo o nehnuteľnosť, jej účinnosť závisela od ďalšieho rozhodnutia orgánu katastra, ktorý taktiež mohol zamietnuť návrh na vklad.

9. Z výsluchu svedka W. D. G. G. súd prvej inštancie zistil, že žalobcu pozná asi od roku 2004 pri obchodných príležitostiach. Zaoberá sa developmentom priemyselných parkov a logistických centier a konzultačnou činnosťou pre zahraničné spoločnosti. Na základe informácie o dopyte od spoločnosti

Geis skontaktoval žalobcu v 4/2014 na základe toho, že sa mala predávať lokalita vo E.. Túto lokalitu ponúkol spoločnosti Geis a s jeho zástupcom p. R., žalobcom a aj za účasti zástupcu z MO SR dňa 08.04.2014 vykonali obhliadku objektu vo E.. Žalobca uviedol, že ešte nemá tento objekt na LV a o tom svedok informoval zástupcu spoločnosti Geis, oboznámil ho s cenovými podmienkami. Asi za 2 týždne sa vyjadril, že nemá o túto lokalitu záujem.

10. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa § 1 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 3 ods. 1 písm. d) uvedeného zákona, § 4 ods. 1 písm. c) uvedeného zákona, § 9 ods. 1, 2 uvedeného zákona, § 17 ods. 1 uvedeného zákona a § 25 ods. 1 uvedeného zákona, § 47a ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 3 ods. 3 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu, § 8a ods. 1, 2 písm. a) citovaného zákona, § 8c ods. 1 citovaného zákona, § 11 ods. 5 veta prvá citovaného zákona, § 5a ods. 6, 7 a 10 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií)

11. Medzi stranami sporu mal za nesporné:

- že žalovaný vyhlásil osobitné ponukové konanie na „N. K. E.“, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX katastrálne územie E. spôsobom ustanoveným zákonom o správe majetku štátu ako aj skutočnosť, že si v predmetnom osobitnom ponukovom konaní vyhradil právo zrušiť osobitné ponukové konanie v zmysle citovaného § 8a ods. 2 písm. a) zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu,
- že uzatvorili kúpnu zmluvu o prevode nehnuteľného majetku štátu, ktorej predmetom bol objekt „N. K. E.“, zapísaný na LV č. XXXX k. ú. E. za kúpnu cenu vo výške 1 513 005,- eur s tým, že podľa článku V. bolo od 5.1 kúpnej zmluvy ako zmluvné strany vyhlásili, že zmluva nadobúda platnosť udelením súhlasu Ministerstva financií SR a účinnosť dňom nasledujúcim po dni zverejnenia a zmluvné strany zároveň súhlasia s jej zverejnením v Centrálnom registri zmlúv Úradu vlády SR.

12. Súd prvej inštancie právne posúdil, že podľa citovaných zákonných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ide o prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu za súčasného splnenia troch podmienok a to:

- existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch
- nesprávny úradný postup orgánov verejnej moci
- príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

13. Konštatoval, že v prípade nesprávneho úradného postupu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci orgánu verejnej moci, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi normami pre jeho konanie alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pre túto formu zodpovednosti mal za určujúce, že úkony tzv. úradného postupu samy o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neprejavia alebo ide o inú nečinnosť orgánu verejnej moci či iné vady v spôsobe vedenia konania. Za nesprávny úradný postup považoval aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

14. Vychádzal z toho, že v danom prípade žalobcom uplatňovaný nárok je z titulu zodpovednosti v predzmluvných vzťahoch, keď žalobca tvrdí, že mu vznikla škoda vo forme ušlého zisku v dôsledku nesprávneho úradného postupu žalovaného, keď strany sporu podpísali dňa 10.01.2014 kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol majetok štátu, ktorého prevod vyžaduje osobitný postup. Keďže predmetom prevodu boli nehnuteľné veci štátu, za podmienku účinnosti tejto zmluvy označil predchádzajúci súhlas ministerstva financií a keďže účastníkom kúpnej zmluvy bolo ministerstvo, konštatoval, že zmluva nadobúda účinnosť až na základe jej zverejnenia v Centrálnom registri zmlúv, ktorý vedie Úrad vlády Slovenskej republiky a to v deň nasledujúci po jej zverejnení. Práve skutočnosť, že žalovaný nedal predmetnú stranami sporu uzatvorenú kúpnu zmluvu (schválenú Ministerstvom financií SR) na zverejnenie ako povinná osoba, považuje žalobca za podstatnú a bezprostrednú príčinu vzniku jeho škody. V tomto smere súd prvej inštancie skúmal postup žalovaného vo vzťahu k predmetnej kúpnej zmluve, či tým, že zmluvu nedal v zákonnej lehote na zverejnenie a následne osobitné ponukové konanie zrušil, sa dopustil konania, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup, ktorý by mohol

založiť jeho zodpovednosť v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Súd prvej inštancie mal za to, že v prvom rade je potrebné vziať do úvahy skutočnosť, že žalovaný vo vzťahu k predmetu osobitného ponukového konania vystupuje ako správca majetku štátu. Podľa ustálenej judikatúry podstatou správy majetku štátu je súhrn oprávnení a povinností, ktoré má správca k jemu zverenej časti majetku štátu, ktoré predstavujú tzv. právo správy, ktoré je síce odlišné od vlastníckeho práva štátu, je však s ním nerozlučne spojené. Správca pritom nakladá s predmetom správy akoby právom vlastníka, pričom štát ovplyvňuje nakladanie správcov s vlastníckymi právami štátu, prostredníctvom zákonov, to znamená, že správca je oprávnený vykonávať vlastnícke práva štátu v medziach zákona ústavne konformným spôsobom. Správa majetku štátu je teda právnou formou výkonu základných oprávnení (držať vec, užívať ju a nakladať s ňou), ktoré oprávnenia tvoria obsah vlastníckeho práva štátu. Správca majetku štátu vykonáva správu majetku štátu vlastným menom a na vlastnú zodpovednosť (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. decembra 2008, č.k. 3MCdo 17/2007). Pokiaľ žalobca namieta, že MO SR nemohlo zrušiť osobitné ponukové konanie po tom, čo uzavrel so žalobcom predmetnú kúpnu zmluvu, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný vystupoval ako správca majetku štátu, ktorý má plne vo svojej dispozícii nakladanie so svojím (zvereným) majetkom a v tomto práve nemôže byť, okrem zákona, nikým a ničím obmedzený. Zaujal názor, že zákon o správe majetku štátu takéto obmedzenie neuvádza, nakoľko správcovi ukladá len povinnosť hospodárne nakladať so zvereným majetkom a preto nepovažoval za nesprávny úradný postup skutočnosť, že MO SR po tom, čo oznámilo žalobcovi, že zmluva nenadobudla účinnosť, zrušilo osobitné ponukové konanie na predmet kúpnej zmluvy, keď túto možnosť si vyhradilo v podmienkach predmetného osobitného ponukového konania a s týmto boli uchádzači (teda aj žalobca) uzrozmene.

15. Pokiaľ ide o postup MO SR ako povinnej osoby - účastníka kúpnej zmluvy vo vzťahu k povinnosti dať predmetnú kúpnu zmluvu na zverejnenie do Centrálného registra zmlúv vedeného Úradom vlády SR, súd prvej inštancie ani toto konanie, resp. túto nečinnosť nevyhodnotil ako nesprávny úradný postup vzhľadom na to, že zákon o slobodnom prístupe k informáciám v ustanovení § 5a ods. 10 dáva možnosť aj druhej zmluvnej strane, aby podala návrh na zverejnenie v Obchodnom vestníku. V ustanovení § 47a ods. 4 OZ je riešená situácia, keď sa povinne zverejňovaná zmluva nezverejní podľa § 5a zákona o slobodnom prístupe k informáciám - ak povinne zverejňovaná zmluva nebola zverejnená najneskoršie do troch mesiacov od jej uzavretia alebo od udelenia súhlasu, ak sa na platnosť zmluvy vyžaduje súhlas podľa zákona č. 278/1993 Z.z., potom platí nevyvrátiteľná právna domnienka, že k uzavretiu zmluvy nedošlo. Za účel citovaného ustanovenia mal posilniť právnu istotu s ohľadom na režim účinnosti zmluvy a predchádzať situáciám, že strany uzavrujú zmluvu, ale z nejakého dôvodu ju nebudú chcieť zverejniť. Za tým účelom zákon finguje skutočnosť, že zmluva nevznikne, ak sú preto splnené zákonné podmienky. Zmluvné strany majú byť preto aktívne pri zverejňovaní zmlúv. Trojmesačná lehota na zverejnenie zmluvy začína plynúť od uzavretia zmluvy, resp. od udelenia súhlasu, ak sa takýto súhlas vyžaduje podľa zákona. Ak sa na základe povinne zverejňovanej zmluvy poskytlo plnenie a táto zmluva nenadobudla účinnosť podľa § 47 a ods. 1 OZ, vzniká na strane toho účastníka zmluvy, ktorému sa plnilo, bezdôvodné obohatenie. Povinná osoba má povinnosť bezodkladne zaslať Úradu vlády SR zmluvu na zverejnenie. Z ustanovenia § 5a ods. 10 zákona o slobodnom prístupe k informáciám vyvodil, že sa tak má urobiť najneskoršie do siedmych dní odo dňa uzavretia, prípadne v rovnakej lehote, ak sa na platnosť zmluvy vyžaduje súhlas Ministerstva financií SR ako zriaďovateľa podľa zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu. Ak sa totiž povinne zverejňovaná zmluva v tejto lehote nezverejní v Centrálnom registri zmlúv, môže účastník zmluvy podať návrh na zverejnenie tejto zmluvy v Obchodnom vestníku a takýmto spôsobom dosiahnuť jej účinnosť. Vo všeobecnosti zmluva je dvojstranný resp. viacstranný právny úkon, ktorý vzniká vzájomnými a obsahovo zhodnými prejavmi vôle zúčastnených strán. Povinne zverejňovaná zmluva rovnako ako každá iná zmluva je uzavretá (stáva sa perfektnou) okamihom, ktorý je uvedený v paragrafe 44 ods. 1 OZ, podľa ktorého zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. V tom momente sa stáva zmluva aj platnou, pokiaľ zákon nevyžaduje splnenie ďalšej podmienky - napr. súhlas nadriadeného orgánu alebo zriaďovateľa, ako to bolo v tomto prípade. Avšak účinnosť podľa § 47a ods. 1 OZ nadobudne povinne zverejňovaná zmluva až dňom nasledujúcim po dni jej zverejnenia. V tomto prípade nejde o odkladaciu podmienku podľa § 36 ods. 2 OZ, ale ide o zákonnú podmienku, od splnenia ktorej závisí účinnosť zmluvy. V prípade povinne zverejňovanej zmluvy teda vznik zmluvy a jej účinnosť nenastanú zároveň. Ustanovenie § 47a ods. 4 OZ upravuje dôsledky nezverejnenia povinne zverejňovanej zmluvy tak, že, ak sa do troch mesiacov od uzavretia zmluvy alebo od udelenia súhlasu, ak sa na jej platnosť vyžaduje súhlas príslušného orgánu zmluva nezverejnila, platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo. Na základe tejto konštrukcie sa teda na právny úkon, aj keď perfektný hľadí, ako keby neexistoval, t.j. ako keby od počiatku nevznikol. Daná skutočnosť je znakom skutkovej

podstaty bezdôvodného obohatenia v zmysle § 458 OZ. Účelom nastavenia dôsledkov nezverejnenia povinne zverejňovanej zmluvy tak, ako sú uvedené v tomto zákonom ustanovení je, aby, ak povinná osoba nesplní svoju povinnosť a ani zmluvný partner povinnej osoby nevyužije svoje právo podať návrh na zverejnenie zmluvy v Obchodnom vestníku, aby mala povinná osoba imunitu pred prípadnými nárokmi zo zodpovednosti za zavinenie v predzmluvných vzťahoch alebo zodpovednosti za škodu spôsobenú neplatnosťou právneho úkonu (komentár k § 47a O.z. -Občiansky zákonník I. Števček - Dulak - Bajánková - Fečík - Sedlačko - Tomašovič, 2015 - str. 380). Konštatoval, že v tomto prípade žalobca mohol nahliadnutím do Centrálného registra zmlúv (ktorý je verejne prístupnou databázou) zistiť, či žalovaný splnil svoju povinnosť - dať kúpnu zmluvu na zverejnenie do siedmich dní od udelenia súhlasu ministerstvom financií. V prípade, že by žalobca zistil, že zmluva nebola zverejnená, mohol ju sám dať na zverejnenie do Obchodného vestníka a kúpna zmluva by nadobudla účinnosť. Pokiaľ tak žalobca neurobil, túto skutočnosť nepovažoval za príčinu vzniku škody, ktorú by spôsobilo Ministerstvo obrany SR bez ohľadu na to, čo oznámilo žalobcovi MO SR na jeho dopyt v emaili zo dňa 22.04.2014.

16. Súd prvej inštancie vyslovil, že škoda predstavuje ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Charakter náhrady škody má i majetková ujma spočívajúca v strate majetkového prínosu v hodnote uplatnenej pohľadávky, lebo tým, že nebola táto dlžníkom zaplatená, nezväčšil sa majetkový stav, hoci by to bolo možné dôvodne očakávať. Vznik škody na strane veriteľa predpokladá v takomto prípade, že jeho právo na plnenie proti dlžníkovi nie je uspokojené. Samotný nesprávny úradný postup spravidla nezakladá majetkovú ujmu, nakoľko škoda a zodpovednosť štátu za ňu je daná až vtedy, ak sa právo veriteľa proti dlžníkovi stalo nevymožiteľným v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom a je pritom vylúčené, že by ho bolo možné uspokojiť inak.

17. Tiež konštatoval, že o vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu, teda ak je medzi nimi vzťah príčiny a následku, pri ktorom platí, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, nevznikla by ani škoda, keď žalobca musí preukázať, že nesprávny úradný postup súdu bol podstatnou a rozhodujúcou príčinou škody, ktorú si uplatňuje.

18. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že predmetná zmluva bola uzavretá dňa 10.01.2014, súhlas Ministerstva financií SR s uvedenou zmluvou bol daný dňa 27.01.2014 (teda zmluva nadobudla platnosť) a následne na to, aby zmluva nadobudla účinnosť v zmysle § 47a OZ, mala byť povinne uverejnená v Centrálnom registri zmlúv SR, pričom zmluva nebola uverejnená v zákonom stanovenej lehote a preto platí zákonná domnienka, že ak sa do troch mesiacov od uzavretia zmluvy alebo od udelenia súhlasu, ak sa na jej platnosť vyžaduje súhlas príslušného orgánu, zmluva nezverejnila, platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo. Konštatoval, že o skutočnosti, že zmluva nebola daná na zverejnenie mal žalobca možnosť sa dozvedieť, nakoľko Centrálny register zmlúv SR je verejný a teda prístupný ktorejkoľvek fyzickej osobe. Dôvodil, že žalobca ako druhý účastník kúpnej zmluvy mal možnosť zverejniť uzavretú a schválenú kúpnu zmluvu v Obchodnom vestníku. Pokiaľ toto neurobil, nepovažoval za príčinu vzniku jeho tvrdenej škody vo forme ušlého zisku postup MO SR, keď nedalo zmluvu na zverejnenie a následne zrušilo osobitné ponukové konanie na predmet kúpnej zmluvy. Mal za to, že MO SR konalo ako správca majetku štátu, ktorý má plne vo svojej dispozícii nakladanie so zvereným majetkom a v tomto práve nemôže byť okrem zákona, nikým a ničím obmedzený.

19. Zistil, že zmluva nebola v zákonom stanovenej lehote uverejnená v Centrálnom registri zmlúv SR, o čom vedel na základe objektívnych skutočností aj žalobca (je to verejný register) a vedel aj o zákonnej podmienke uvedenej v § 47a ods. 4. OZ, podľa ktorej platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo.

20. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní mal za to, že z hľadiska vecnej stránky nie je žaloba dôvodná, keďže žalobca dôkazne nepreukázal súčasné splnenie všetkých zákonom predpokladaných podmienok tejto zodpovednosti a preto sa nezaoberal a nevyhodnocoval dôkazy, ktoré žalobca predložil vo vzťahu k tvrdenej výške ušlého zisku vo forme rozdielu všeobecnej hodnoty predmetu osobitného ponukového konania a akceptovanej kúpnej ceny, t.j. škoda v žalovanej výške. Pokiaľ ide o preukazovanie vzniku škody, súd prvej inštancie mal za to, že žalobcom uvedený judikát týkajúci sa škody vzniknutej z porušenia predzmluvného vzťahu (rozsudok NS ČR - 25Cdo 4147/2008) - zmluvy o budúcej kúpnej zmluve, nemožno použiť na tento prípad, nakoľko v tom prípade išlo o predmet kúpy

- reštituovaný majetok, pri ktorom sa nevyžaduje osobitný postup ako je to v prípade predaja majetku štátu.

21. Dospel k záveru, že žalobca nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu Ministerstva obrany SR a teda ani príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, preto žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

22. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle zásady úspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 2 CSP.

23. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobca odvolanie a žiadal zmeniť a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať mu náhradu trov konania, eventuálne zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie podal majúc za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP), nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP), a konanie malo podľa neho inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP). Súdu prvej inštancie vytkol najmä to, že zamietol jeho žalobu de facto len z jediného a formálneho dôvodu, a to, že nepodal návrh na zverejnenie zmluvy č. J. XX-X-XX/XXXX/XXXXXXXX-T. z 10.01.2014 (ďalej aj ako „Zmluva“) v zmysle ust. § 5a ods. 10 zák. č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám v platnom znení v Obchodnom vestníku SR, keď žalovaný resp. Ministerstvo obrany Slovenskej republiky ako správca majetku (ďalej len „správca“) nedal predmetnú kúpnu zmluvu na zverejnenie do Centrálného registra zmlúv vedeného Úradom vlády SR a práve v kontradikcii ku skutočnosti, že žalobca nedal na zverejnenie Zmluvu v Obchodnom vestníku, podľa názoru súdu prvej inštancie nie je možné túto nečinnosť (zverejnenie zmluvy v Centrálnom registri zmlúv) vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup. Rozsudok sa mu javí ako vysoko subjektívny, arbitrárny a nezákonný, ktorý ani neobsahuje dostatočné zákonom požadované odôvodnenie. Za najpodstatnejšie a najvýznamnejšie porušenie zákonnej povinnosti mal nespĺnenie si povinnosti žalovaného, resp. správcu ako povinnej osoby v podobe bezodkladného zverejnenia zmluvy v Centrálnom registri zmlúv Úradu vlády SR, keď podľa neho z ust. § 5a zákona č. 211/2000 Z.z. vyplýva pre povinnú osobu (štátny orgán) výslovná a priama povinnosť zverejniť zmluvu v Centrálnom registri zmlúv Úradu vlády SR a mal nad všetky pochybnosti preukázané a zrejmé, že žalovaný si túto svoju povinnosť nespĺnil; porušenie povinností, teda samotný nesprávny postup a s tým súvisiaci vznik škody žalovaný dokonca vo svojich vyjadreniach sám priznáva, čo dokonca súd prvej inštancie výslovne v napadnutom rozsudku aj reprodukuje. Keď už v dôsledku zrejmého nespĺnenia si povinnosti zo strany žalovaného, resp. správcu zverejniť zmluvu v Centrálnom registri zmlúv Úradu vlády SR došlo k uplynutiu lehoty na jej zverejnenie a zmluva zanikla, žalovaný nerešpektoval zákon a nepristúpil k opätovnému uzatvoreniu zmluvy, keď podľa neho išlo o porušenie prevenčnej povinnosti (§ 415 OZ), keď žalovaný mohol uzavrieť novú kúpnu zmluvu, avšak absolútne nepochopiteľne zrušil ponukové konanie v tejto už zavŕšenej a vysúťaženej veci. Namiesto toho, aby sa snažil eliminovať negatívne dôsledky svojho (ne)konania, okrem porušenia zákona porušil aj vlastnú internú normu (Metodika na zabezpečovanie postupov pri zverejňovaní zmlúv, zverejňovaných informácií o zmluvách a pri zverejňovaní údajov o objednávkach a faktúrach), ktorá mu prikazovala opätovne uzatvoriť predmetnú zmluvu vrátane vyžiadania si rozhodnutia príslušného orgánu. Mal za to, že žalovaný, resp. správca ako správca majetku štátu porušil zák. č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v platnom znení, a konal v rozpore s dobrými mravmi a účelom tohto zákona, keď využil možnosť uvedenú v ust. § 8a ods. 2 písm. a) daného zákona, a týmto došlo k porušeniu § 3 ods. 3 tohto zákona, čo spočíva v tom, že žalovaný konal zrušením ponukového konania, maximálne nehospodárne, nie bez zbytočného odkladu a celkom zjavne neúčelne. Jednoznačne takúto možnosť nemal v situácii, keď už Zmluva sa raz stala platnou (uskutočnením doložky Ministerstva financií!), nakoľko iný výklad by bol podľa neho jednoznačne v rozpore s účelom zákona (najmä s ohľadom na princíp právnej istoty a legitímnych očakávaní v právnom štáte); v súčasnosti je v tomto ohľade dokonca už legislatíva aj precizovaná, keď podľa § 8 ods. 8: Je vláda oprávnená rozhodnúť o zastavení predaja prebytočného majetku štátu len do dňa platnosti kúpnej Zmluvy. Rozhodnutie o prebytočnosti majetku štátu vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam nebolo doposiaľ zrušené. Podľa uzatvorenej a príslušným orgánom (ministerstvom financií) schválenej kúpnej zmluvy mal výlučne

žalovaný zmluvnú povinnosť podať do 7 dní po zaplatení kúpnej ceny návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností; podľa predmetnej Zmluvy kupujúci toto právo podať návrh na vklad nemal. Túto povinnosť si žalovaný taktiež nesplnil, keďže návrh na vklad predmetnej kúpnej zmluvy (ako oprávnená zmluvná strana na tento úkon nepodal) a zmaril celý žalobcom vysúfažený a už zavŕšený prevod prebytočného majetku, pričom už časť kúpnej ceny - 301 200 eur bola na účte predávajúceho od 15.7.2011 a celá kúpna cena od 25.3.2014. Pri telefonickom dopyte dňa 22.4.2014 ohľadom zverejnenia Zmluvy u správcu mu bolo potvrdené, že Zmluva bola daná na zverejnenie v centrálnom registri, pričom na jeho žiadosť mu bolo zo strany žalovaného, resp. správcu, elektronickou poštou toho istého dňa t.j. 22.4.2014, doručené potvrdenie v podobe výpisu z elektronickej databázy zmlúv k zverejneniu, že Zmluva bola daná na zverejnenie dňa 17.3.2014. Upozornil, že žalovaná Slovenská republika je reprezentovaná príslušným ministerstvom, v tomto prípade Ministerstvom obrany SR, ktoré je ústredným orgánom štátnej správy. V tomto kontexte pripomenul a odvolal sa na ústavný princíp legitímnych očakávaní, ktorého aplikácia tvorí významnú súčasť rozhodovacej praxe tak Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj ústavných súdov naprieč celou Európskou úniou. Primárna oblasť, v ktorej sa táto základná teória aplikuje, je oblasť verejného - správneho (napr. podľa Barak-Erez, D.: *The Doctrine of Legitimate Expectations and the Distinction between the Reliance and Expectation Interests. European Public Law, Volume 11, Issue 4. Kluwer Law International, 2005. p. 584.*) a ústavného práva. Okrem doktrinálneho ukotvenia poukazovaného princípu je jeho presah citeľný aj v rozhodovacej praxi súdov. Žalobca sa dôvodne spoliehal na žalovaného, ktorý je ústredným orgánom štátnej správy, že bude konať a postupovať tak ako mu to vyplývalo primárne zo zákona, zo zmluvy, ako aj z následných zabezpečení mu adresovaných mu. Mal za to, že zo strany žalovaného nedošlo len k nesprávnemu úradnému postupu v rovine porušenia zákona, ale aj nadzákonných právnych noriem. Považoval za potrebné prihliadnuť na povahu ním vytýkaného nesprávneho postupu, v rámci ktorého žalovaný, resp. správca vystupoval ako „povinná osoba“ v rámci právnej úpravy zákona č. 211/2000 Z.z., ktorou je (v tomto prípade) štátny orgán, ktorý si ako nositeľ povinnosti (opätovne pripomíname už samotný status žalovaného ako „povinnnej osoby“) flagrantne nesplnil svoju povinnosť zverejniť, v jazyku zákonnej úpravy „povinne zverejňovanú zmluvu“. Ide o rovinu ústavnej ochrany základných ľudských práv, konkrétne práva vlastníť majetok v zmysle čl. 20 Ústavy SR. Štát nemá povinnosť vytvoriť každému príležitosť, aby nadobudol vlastníctvo (zbohatol), ale nesmie prekážať nadobudnutiu vlastníctva. Ak nadobudnutie vlastníctva je späť s činnosťou orgánu verejnej moci, štát znáša zodpovednosť za nečinnosť orgánu verejnej moci v rozsahu, v ktorom nečinnosť má za následok obmedzenie alebo zmarenie možnosti nadobudnúť vlastníctvo“ (Drgonec, J. *Ústava Slovenskej republiky. Komentár. 3. vydanie. Šamorín : Heuréka, 2012, 412 s*) Uvedený názor vyplýva z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý „majetkom“ podliehajúcim ochrane podľa čl. 1 Dodatočného protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd považoval okrem „existujúcich majetkov“ aj majetkové hodnoty vrátane pohľadávok, o ktorých sťažovateľ môže tvrdiť, že má aspoň legitímnu nádej na ich zhmotnenie (napr. vec *Pine Valley Developments and Others v Ireland*, vec *Stretch v. the United Kingdom* a *Pressos Compania Naviera S.A. and Others v. Belgium*). Vychádzajúc z vyššie uvedeného mal za nepochybné, že pri predpokladanom čiže legitímne očakávanom riadnom chode úradného postupu zo strany žalovaného (zaregistrovanie zmluvy v centrálnom registri), by nesporne zo strany žalobcu došlo k nadobudnutiu predmetného nehnuteľného majetku. Keďže sa však tak v dôsledku nesplnenia si zákonom stanovenej povinnosti žalovaného (štátneho orgánu) nestalo, a žalovaný následne neučinil žiadne kroky na nápravu, jeho legitímna nádej na „zhmotnenie“ tohto majetku sa (vinou žalovaného) nenaplnila. Vytkol súdu prvej inštancie, že žalobu neposúdil cez prizmu všetkých v žalobe uvedených dôvodov a s týmito namietanými skutočnosťami sa nijako nevysporiadal ani v odôvodnení rozsudku a ani v konaní, ktoré mu predchádzalo. Z rozsudku nadobudol dojem, že súd prvej inštancie mal za úlohu len konvalidovať a za každú cenu ospravedlňovať všetky početné pochybenia žalovaného, resp. správcu, ku ktorým v uvedenej veci došlo nesprávnym úradným postupom a tým ho zbaviť zodpovednosti za takéto konanie. Podľa jeho názoru sa zo strany konajúceho súdu prvej inštancie jedná o nepochopenie významu a účelu zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení, keď mimochodom právo na uplatňovanie si nároku na náhradu škody vzniknutej v súvislosti s nesprávnym úradným postupom je včlenené aj v nadzákonných normách (napr. Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 3). V danom prípade zákon o zodpovednosti za škodu jednoznačne ustanovuje zodpovednosť štátu za vzniknutú škodu v objektívnej forme, a tejto zodpovednosti sa štát nemôže zbaviť. Z uvedeného mal za absolútne irelevantné, či niekto zavinil škodu a za akých okolností došlo k jej vzniku vo vzťahu k zodpovednému subjektu (či to bolo nezverejnením Zmluvy, alebo iným porušením zákonných postupov), nakoľko zavinenie sa v danom prípade zásadne neskúma a záleží len na skutočnosti, či škoda vznikla a či vznikla v príčinnej

súvislosti s takým konaním. V danom prípade nepovažoval za správne ani to, že sa konajúci súd prvej inštancie dokonca zaoberal aj tvrdeným „spoluzavinením osoby žalobcu“ na vzniknutej škode a vykreslil osobu žalobcu vo svetle osoby, ktorá je objektívne zodpovedná za vznik škody. Hypoteticky, aj keby bolo možné riešiť v tomto súdnom konaní spoluzodpovednosť žalobcu na vzniknutej škode, tak v danom prípade, by aj napriek tejto skutočnosti nebolo možné žalobu žalobcu zamietnuť v celom rozsahu, bez zaoberania sa pomerom zavinenia na vzniku takej škody, pretože v tomto hypotetickom prípade by náhrada škody bola žalobcovi priznaná aj keď len vo výške podľa pomeru spoluzavinenia (viď ust. § 441 OZ, v zmysle ktorého „ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne“). Navyše vznik škody v tomto konaní považoval za nespornú skutočnosť, nakoľko obrana žalovaného ako aj argumentácie konajúceho súdu sa sústredili výlučne na príčinnú súvislosť a zodpovednosť za jej vznik. Definícia nesprávneho úradného postupu podľa ust. § 9 ods. 1 Zákona o zodpovednosti za škodu je definíciou s demonštratívnym výpočtom a nie taxatívnym. Z uvedeného vyvodil, že za nesprávny úradný postup možno považovať aj iné pochybenia odlišné od tých v Zákone o zodpovednosti za škodu *expressis verbis* uvedené. Z rozsudku mu nie je jasné, akým spôsobom sa súd prvej inštancie vysporiadal s nesprávnym úradným postupom žalovaného spočívajúcim v porušení najmä, nie však výlučne, povinnosti zverejnenia Zmluvy v Centrálnom registri zmlúv, vrátane skutočnosti, že žalobcovi bolo oznámené/potvrdené, že Zmluva na zverejnenie bola daná dňa 17.3.2014. Pokiaľ ide o jeho možnosť podať návrh na zverejnenie Zmluvy v Obchodnom vestníku SR, nemožno podľa neho vo všeobecnosti postaviť na jednu úroveň primárnu zákonnú povinnosť oproti hypotetickej, keďže v tomto prípade ani nemal s ohľadom na znenie Zmluvy možnosť/právo podať návrh na jej zverejnenie v Obchodnom vestníku SR, ktorá skutočnosť je výslovne potvrdzovaná aj samotným žalovaným v jeho písomnom podaní zo dňa 21.3.2016 - Vyjadrenie k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorý v tomto podaní uvádza, že pri prevode majetku štátu v zmysle katastrálneho zákona je povinnou prílohou k návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností okrem iného aj potvrdenie o zverejnení kúpnych zmlúv v Centrálnom registri zmlúv vedených Úradom vlády SR, teda žiadne potvrdenie z Obchodného vestníka SR a podobne) sekundárnej zákonnej možnosti (práva), pričom zároveň je absolútne nezmyselné odôvodňovať nesplnenie zákonnej povinnosti žalovaného tým, že nedošlo k využitiu práva (možnosti) zo strany žalobcu. Zákon č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám v platnom znení jednoznačne ustanovuje, kto je povinnou osobou (*terminus technicus*) a čo je povinne zverejňovaná zmluva. Mal za to, že v prípade, že k zverejneniu povinne zverejňovanej zmluvy nedôjde, automaticky dochádza k porušeniu zákona zo strany povinnej osoby. Nemožno podľa neho tvrdiť, že v tomto prípade nejde o nesprávny úradný postup, nakoľko ak konanie ktoré je priamym a jednoznačným porušením zákona nie je nesprávne, tak potom sú na mieste diskusie o tom, či ide vôbec o právny a materiálny štát, nakoľko porušenie zákona sa kladie na úroveň správnosti. Výklad a aplikácia právnych noriem zo strany všeobecných súdov, ktorá je v rovine *ad absurdum* je navyše aj protiústavná. Nie je podľa neho vôbec prípustné ani zákonné tvrdiť, že v prípade, ak žalobca nevyužil možnosť zverejnenia Zmluvy v Obchodnom vestníku SR (pričom dôvody sú irelevantné) nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu. Uviedol, že pri uplatňovaní nárokov zodpovednosti za škodu podľa Zákona o zodpovednosti za škodu ide o objektívnu zodpovednosť štátu, pri ktorej zavinenie sa neskúma, ani nevyžaduje a ktorej sa nemožno zbaviť. Navyše v danom prípade mu škoda nevznikla z dôvodu neplatného právneho úkonu, ale v dôsledku nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Vzhľadom na uvedené, táto citácia nemá absolútne žiadny súvis s predmetným súdnym konaním, a preto o ňu nemožno svoje právne a argumentačné závery vôbec opierať a ňou rozsudok odôvodňovať. Taktiež dodal, že výkladom a *contrario* by nastával stav, kedy by nevyužitie práva jednej strany, znamenalo automaticky ospravedlnenie porušenia zákonnej povinnosti a úplnú exkulpáciu zodpovedného subjektu za takéto porušenie. Taktiež poukázal aj na to, že právo uvedené v ust. § 5a ods. 10 Zákona o SPI má povahu sekundárnu, oproti primárnej zákonnej (ako aj zmluvnej) povinnosti žalovaného, resp. správcu, a nastupuje až po nej. Toto citované sekundárne právo zverejnenia Zmluvy je právom každého účastníka Zmluvy, t.j. nie len výlučne žalobcu, čo vykresľuje v rovnakom svetle aj osobu žalovaného, resp. správcu, nakoľko ani oni toto právo vedome nevyužili. Žalobca konal v dobrej viere s dôverou v štátne orgány, nakoľko mal riadne doručené písomné oznámenie o skutočnosti, že Zmluva bola zo strany správcu daná na zverejnenie dňa 17.3.2014. Už len táto skutočnosť sama o sebe podľa neho spôsobuje, že nemusel vôbec zverejňovanie Zmluvy riešiť. Úrad vlády SR ako subjekt zodpovedný za zverejňovanie zmlúv, nemá inú možnosť ako povinne zverejňovanú zmluvu zverejniť a jediné čo môže sťažiť alebo úplne zmariť proces zverejnenia príslušnej zmluvy je výlučne konanie/nekonanie povinnej osoby. Nemožno podľa neho urobiť iný záver, ako ten, že zo strany žalovaného, resp. správcu jednoznačne došlo k nesprávnemu úradnému postupu. To či konanie/nekonanie orgánu štátu možno

alebo nemožno označiť za nesprávny úradný postup, nie je za žiadnych okolností možné posudzovať vo svetle konania/nekonania iných osôb odlišných od orgánu štátu vo vzťahu ku ktorému sa uvedená skutočnosť posudzuje. Je v rozpore so zákonom tvrdiť, že konanie štátneho orgánu priamo porušujúce zákon je správnym úradným postupom iba z dôvodu, že nejaká iná osoba nevyužila svoje právo, nakoľko aj v prípade využitia práva žalobcu, by stále išlo o nesprávny úradný postup žalovaného. Čo sa týka argumentácie o neexistencii príčinnej súvislosti medzi ne/konaním žalovaného, resp. správcu a vznikom jeho škody, namietal táto nemá žiadny relevantný podklad ani odôvodnenie, keď v prípade, keby bola Zmluva riadne zverejnená v CRZ, t.j. keby nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, bola by Zmluva platná a aj účinná. Považoval za zavádzajúce a nepravdivé tvrdenie o tom, že údajne nedodržiaval svoju všeobecnú prevenčnú povinnosť v tom, že nezverejnil Zmluvu v Obchodnom vestníku SR. Žalovaný, resp. správca mali jednak v samotnej Zmluve vyslovene *expressis verbis* dohodnuté, že sa Zmluva bude zverejňovať v Centrálnom registri zmlúv a nie v Obchodnom vestníku SR. Na základe uvedeného, bolo konanie z jeho strany žalobcu úplne dobromyseľné, nakoľko jedinou osobou, ktorá fakticky môže dosiahnuť zverejnenie Zmluvy v Centrálnom registri zmlúv a teda splniť túto zmluvnú povinnosť je práve žalovaný, resp. správca. Navyše dokonca aj samotné vnútorné predpisy žalovaného, resp. správcu, a to v tomto súdnom konaní predložené metodiky a usmernenia Ministerstva obrany SR, vyslovene prikazovali žalovanému, resp. správcovi zverejňovanie všetkých zmlúv vrátane Zmluvy jedine v Centrálnom registri zmlúv. Uvedené sa teda evidentne premietlo aj do samotného obsahu Zmluvy. Z uvedeného vyvodil, že nemohol konať za daných okolností inak, a žalovaný, resp. správca by mohli kedykoľvek namietat' porušenie presne dojednaných zmluvných podmienok, nakoľko nedošlo k jej zverejneniu v súlade s vnútornými predpismi a Zmluvou samotnou. Uviedol, že aj nad rámec svojej očakávanej všeobecnej zákonnej prevenčnej povinnosti, napriek plnej vedomosti žalovaného, resp. správcu o ich zmluvnej a zákonnej povinnosti zverejniť Zmluvu v zmysle zákona a ich vlastných interných predpisov, požiadal o informáciu, či je všetko v poriadku, a na ktorý dotaz mu bolo zo strany žalovaného, resp. správcu oznámené, že Zmluva bola daná na zverejnenie dňa 17.03.2014. Toto sa udialo dňa 22.4.2014. Opätovne svoju všeobecnú prevenčnú povinnosť plnil za daných skutkových okolností nad rámec všetkých možných očakávaní, nakoľko aj napriek uvedenému ubezpečeniu zo strany žalovaného, resp. správcu, zaslal ešte v ten deň dotaz aj na Úrad Vlády SR na oficiálnu emailovú adresu Q.-D..N..sk, pričom však zo strany uvedenej inštitúcie mu nebola daná žiadna odpoveď, a teda ani nie, že by mal byť nejaký problém v súvislosti so zverejňovaním Zmluvy. Zdôraznil, že stále bola ešte lehota viac ako 5 dní na zverejnenie zmluvy. Mal za úplne zrejmé, že takéto jeho konanie nemôže byť za týchto okolností v žiadnom prípade charakterizované ako nedodržanie všeobecnej prevenčnej povinnosti, ale práve naopak, práveže sa prevenčne správal a aj z pohľadu legitímnych očakávaní s ohľadom na splnenie si zákonnej ako aj zmluvnej povinnosti ministerstva spolu s ohľadom na výslovné vyjadrenie (ubezpečenie) ministerstva, že zmluva na zverejnenie podaná bola, mal za absurdné hovoriť o tom, že by mal mať zákonnú povinnosť (chápajúc z hľadiska prevenčného správania sa podľa S 415 OZ) na to, aby on sám si nechával zverejniť Zmluvu v Obchodnom vestníku a že by si nezrealizovaním takejto hypotetickej možnosti sám zaviniť vznik škody v dôsledku zmareného obchodu v rámci nadobudnutia predmetných nehnuteľností. Pri existencii osobitného právneho predpisu a vyslovenej povinnosti v ňom zakotvenej, nepovažoval za možné odôvodňovať a opierať argumentáciu a rozsudok o všeobecnú prevenčnú povinnosť vyplývajúcu zo všeobecného právneho predpisu, ktorý sa použije len subsidiárne. Vytkol súdu prvej inštanície, že spôsob, akým dospel k právnemu záveru, nemá oporu v zákone. Opätovne poukázal na skutočnosť, že žalovaný, resp. správca ukončili osobitné ponukové konanie až po tom, ako mali možnosť uzavrieť novú zmluvu v totožnom znení so Zmluvou. Uvedené konanie zo strany žalovaného, resp. správcu bezpochyby považoval za nesprávny úradný postup. Uvedeným sa však súd prvej inštanície vôbec nezaoberal a len formálne a účelovo poukázal na „právo správcu majetku štátu, ktorý má plne vo svojej dispozícii nakladanie so zvereným majetkom a v tomto práve nemôže byť okrem zákona, nikým a ničím obmedzený.“ V tejto súvislosti mal za podstatné slovné spojenie „okrem zákona“. Z uvedeného jednoznačne vyvodil, že zákon obmedzuje a usmerňuje správcu majetku štátu a tým obmedzuje súdom uvedené a citované právo správcu s týmto majetkom štátu bez obmedzení nakladať. Na tomto mieste poukázal na to, že žalovaný, resp. správca ako správca majetku štátu porušil zák. č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v platnom znení a konal v rozpore s dobrými mravmi a účelom tohto zákona, keď využil možnosť uvedenú v ust. § 8a ods. 2 písm. a) tohto zákona. Konanie v rozpore s dobrými mravmi značil za protizákonné, pričom každé protizákonné konanie štátneho orgánu možno označiť za nesprávny úradný postup. S ohľadom na účel zákona v rámci povahy procesu ponukového konania mal za zrejmé, že tento proces (ponukové konanie) mohol správca ukončiť len do nadobudnutia platnosti zmluvy, teda zavŕšenia daného procesu; v tomto prípade k zavŕšeniu procesu došlo a je podľa neho absolútne nelogické a v rozpore s účelom zákona

takýto už platný a ukončený proces zrušovať. Tvrdil, že žalovaný resp. správca porušil ukončením ponukového konania aj konkrétnu právnu normu, a to ust. § 3 ods. 3 Zákona o SMŠ, ktoré jasne a nesporne ukladá správcovi majetku štátu *expressis verbis* povinnosť „s prebytočným majetkom štátu naložiť bez zbytočného odkladu, účelne a s maximálnou hospodárnosťou v súlade s týmto zákonom a osobitnými predpismi“. Samotné porušenie uvedeného ustanovenia spočíva v tom, že žalovaný, resp. správca konal zrušením ponukového konania, práveže maximálne nehospodárne, nie bez zbytočného odkladu a celkom zjavne neúčelne, o. i. aj vzhľadom na celkovú dĺžku trvania ponukového konania, ako aj vzhľadom na štádium tohto konania, kedy bol už obsah Zmluvy platne odsúhlasený Ministerstvom financií SR. Podotkol, že žalovaný, resp. jeho správca vo svojom vlastnom vyjadrení v tomto súdnom konaní vyslovene uviedli, že „žalovaný bol povinný vyhlásiť osobitné ponukové konanie na prebytočný majetok štátu“. Navyše zašli ešte ďalej, kedy uviedli, že dokonca taká okolnosť ako duplicita vlastníckeho práva a spornosť zápisu v katastri nehnuteľností nemohli zvrátiť vykonanie tejto povinnosti. Z uvedeného vyvodil, že žalovaný, resp. správca ukončili ponukové konanie v rozpore so zákonom a najmä v rozpore s jeho účelom a akékoľvek ďalšie ich tvrdenia, ako i príp. argumentácia súdu prvej inštancie obhajujúca takého nezákonné správanie v rozpore s dobrými mravmi, je nezákonné. Zdôraznil, že rozhodnutie o prebytočnosti majetku štátu vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam nebolo pred ukončením ponukového konania, ani po jeho ukončení a dokonca ani doposiaľ zrušené. Žalobcovi vzhľadom na uvedené správanie žalovaného, resp. správcu nie je vôbec zrejmé, prečo sa súd prvej inštancie nezaoberal posúdením takého nezákonného postupu ako nesprávneho úradného postupu, nakoľko s prihliadnutím na všetky okolnosti, ktoré počas súdneho konania vyšli najavo ním určite je. Navyše takéto konanie žalovaného, resp. správcu považoval za „konanie proti vlastným úkonom“ (*venire contra factum proprium*), nakoľko Zmluvu uzavreli, pričom až ich následné negatívne neodôvodnené rozhodnutie o zrušení ponukového konania sa prieči predchádzajúcim pozitívnym rozhodnutiam a úkonom z ich strany. Vzhľadom k uvedenému uviedol, že dôvod k ukončeniu predmetného osobitného ponukového konania neexistoval, a teda aj takéto protizákonné konanie, navyše v rozpore s dobrými mravmi, označil ako nesprávny úradný postup, a teda aj ďalšiu priamu príčinu vzniku škody. Poukázal na to, že toto konanie nasledovalo časovo až po tom ako nedošlo k zverejneniu Zmluvy v centrálnom registri, pričom samotné zrušenie ponukového konania už samo o sebe plne postačuje na preukázanie príčinnej súvislosti so vzniknutou škodou, nakoľko v prípade, keby žalovaný, resp. správca neukončil ponukové konanie a novú zmluvu by v totožnom znení so Zmluvou znovu podpísali a riadne dal schváliť na MF SR a zverejniť v CRZ, takáto škoda by nebola vznikla a takýmto konaním by bol dokonca konvalidovaný aj nesprávny úradný postup spočívajúci v predchádzajúcom nezverejnení Zmluvy v CRZ, nakoľko by išlo o tzv. dodatočné splnenie zákonnej povinnosti žalovaného, resp. správcu. Do pozornosti dal napr. aj na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo/24/2004, a to, že všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnu normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Rozhodnutím na účely tejto definície je v tomto prípade rozhodnutie o ukončení ponukového konania. Nesprávnym úradným postupom sa teda rozumie porušenie pravidiel pre správanie sa štátneho orgánu pri jeho činnosti a spravidla ide aj o postup, ktorý s rozhodovacou činnosťou tohto orgánu nesúvisí. Podľa konkrétnych okolností môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomocí štátneho orgánu, ak pri nej alebo v jej dôsledku dôjde k porušeniu pravidiel predpísaných právnymi normami pre správanie sa štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku určeného povahou a funkciou postupu. Vytkol súdu prvej inštancie, že sa v rámci posudzovania správnosti postupu žalovaného, resp. správcu vôbec, ani len náznakovo nezaoberal tým, či vlastne v tomto prípade bol možný/účelný postup v podobe zrušenia ponukového konania a taktiež z akého dôvodu žalobcovi žalovaný, resp. správca zaslali Oznámenie o zrušení ponukového konania listom zo dňa 27.6.2014 (doručení 2.7.2014), keď samotné ponukové konanie bolo (údajne podľa predmetného listu malo byť) zrušené dňa 30.4.2014, teda žalobca sa o zrušení ponukového konania dozvedel až po 3 mesiacoch. Napadnutý rozsudok považoval aj za celkovo zmätočný, kedy konajúci súd prvej inštancie konštatuje, že vznik zmluvy a jej účinnosť sú rozdielne okamihy a na inej strane subsumuje žalobný nárok žalobcu pod titul zodpovednosti v predzmluvných vzťahoch. Uviedol, že je vecou konajúceho súdu správne vyložiť a aplikovať platné právo na daný skutkový stav, keď z vyššie spomínaného odôvodnenia súdu prvej inštancie vyvodil, že Zmluva vznikla a napriek tomu sa má jednať o predzmluvné vzťahy, čím sa nedáva jasná odpoveď ani na otázku, či nejde o nároky spôsobené nesprávnym úradným postupom, na základe ktorého sa stal platný právny úkon neplatným, t.j. z právneho úkonu, ktorý dodatočne odpadol. Nie je možné podľa neho určiť, akú právnu úpravu konajúci súd na predmetný prípad vlastne aplikoval. Tiež namietal, že sa súd prvej

inštancie nezaoberal tým, že žalovaný, resp. správca si úplne nesprávne vykladajú ust. § 5a ods. 7 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám, nakoľko táto zákonná povinnosť (a zmluvná) nie je splnená okamihom odoslania žiadosti o zverejnenie Zmluvy príslušnej organizačnej zložke správcu žalovaného, nakoľko zákon *expressis verbis* upravuje povinnosť povinnej osoby odoslať zmluvu na zverejnenie priamo Úradu vlády SR, pričom lehota - bezodkladne je precizovaná pre žalovaného, resp. správcu aj z hľadiska interných noriem na obdobie 5 pracovných dní. Napriek uvedenému však žalovaný, resp. správca odo dňa nadobudnutia platnosti zmluvy jej schválením zo strany Ministerstva financií SR. t.j. odo dňa 27.1.2014, Zmluvu na zverejnenie nepodali a v danej veci vykonali prvý úkon smerujúci k zverejneniu až dňa 17.3.2014, t.j. s odstupom času, ktorý v žiadnom prípade a pod žiadnym uhlom pohľadu nemožno považovať za bezodkladné splnenie si povinnosti povinnej osoby. Organizačná zložka správcu žalovaného prevzala žiadosť o zverejnenie Zmluvy dňa 17.3.2014, preto poukázal aj na ďalšie porušenie úradného postupu spočívajúce v tom, že nedošlo k dodržaniu ust. bodu 3.3. ods. 3 a 4 „Metodiky na zabezpečovanie postupov pri zverejňovaní zmlúv, zverejňovaní informácií o zmluvách a pri zverejňovaní údajov o objednávkach a faktúrach“, ktorá tvorí prílohu č. 1 k úlohovému listu predsedu vlády SR č. KaMO-12-13/2012 (ďalej len „Metodika“ - je súčasťou súdneho spisu), kde je vyslovene uvedené, že táto organizačná zložka je povinná odoslať Zmluvu na zverejnenie (Úradu vlády SR) do 5 pracovných dní odo dňa jej platnosti (podpísania/udelenia súhlasu). Čiže pri existencii faktického stavu, že 17.3.2014 bol vydaný pokyn správcu žalovaného k zverejneniu Zmluvy, tak do 5 pracovných dní mala príslušná organizačná zložka Zmluvu podať na zverejnenie Úradu Vlády SR, čo sa však nestalo. V prílohe k predmetnej Metodike - úlohovom liste v bode I. ods. 4 sa doslova uvádza „vykonávať kontrolu zverejňovania zmlúv, ak sa zistia nedostatky, bezodkladne ich odstrániť ...“. Namietal, že k uvedeným skutočnostiam súd prvej inštancie ani len nezaujal riadne stanovisko pri predbežnom právnom posúdení veci, a vyporiadanie sa z uvedenými skutočnosťami v rozsudku dokonca úplne absentuje. Rozobral aj ďalšiu súdom prvej inštancie ignorovanú skutočnosť, že žalovaný, resp. správca dokonca túto povinnosť zverejniť Zmluvu nespĺnili ani dodatočne, a to tým, že znovu nedodržali a neriadili sa príslušnými vlastnými vnútornými predpismi, a to Metodikou, kedy konali vyslovene v rozpore s ňou, a to v rozpore sust. článku 3.2 ods. 3 poslednej vety predmetného predpisu, ktorý upravuje presný a jasný spôsob ako je potrebné postupovať v prípade, kedy k zverejneniu Zmluvy nedôjde ani v lehote 3 mesiacov od udelenia súhlasu príslušného orgánu. Zdôraznil, že práve on konal nad rámec všetkých možných očakávaní a nad rámec všeobecnej prevenčnej povinnosti tak, že zmluvu, ktorá bola totožná so Zmluvou poslal dodatočne žalovanej, resp. správcu na nové podpísanie, a to dňa 3.6.2014 (t.z. dávno pred obdržaním oznámenia o zrušení ponukového konania, ktoré oznámenie bolo žalobcovi doručené dňa 2.7.2014). V tomto smere sa nesprávny postup žalovaného, resp. správcu znovu dostáva do roviny, kedy takéto konanie je možné pokojne označiť nielen za nesprávny úradný postup, ktorý je v rozpore aj s Ústavou SR, ale aj za konanie v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko namiesto dôvodného očakávania žalobcu a doručenia/zverejnenia podpísanej novej zmluvy následne schválenej MF SR a zverejnenej v CRZ Úradu vlády SR, bolo žalobcovi znovu s odstupom času, ktorý znovu nemožno označiť za bezodkladný, doručené oznámenie o zrušení ponukového konania, a to v rozpore so zákonom. Zdôraznil aj to, že uvedené omeškanie žalovaného, resp. správcu, splnením ich zákonnej (a zmluvnej) povinnosti zverejnenia povinne zverejňovanej Zmluvy, nie je bežnou praxou žalovaného, resp. správcu, nakoľko v iných, obdobných prípadoch so včasným zverejnením, t.j. aj na nasledujúci najbližší pracovný deň po doručení schválenej zmluvy, žalovaný, resp. správca nemali žiadny problém. V tomto smere uviedol, že vyhýbanie sa zodpovednosti za nezverejnenie Zmluvy tvrdeniami, ktoré nemožno ani len označiť za pádne argumenty, ako napr., že zodpovedná za zverejnenie je len organizačná zložka, alebo konkrétny zamestnanec, vôbec z právneho hľadiska neobstoja, nakoľko *ex lege* za akékoľvek konanie štátneho orgánu, bez rozdielu na akej úrovni vertikálneho, či horizontálneho členenia dochádza k úkonom, zodpovedá v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. výlučne štát a nie konkrétny zamestnanec, či organizačná zložka. Takáto snaha správcu žalovaného o prenášanie zodpovednosti, nie je ničím iným ako prejavom absolútnej argumentačnej slabosti protistrany v súdnom konaní. Tiež vytkol ďalšie dve skutočnosti, ktorými sa súd prvej inštancie nezaoberal a ktoré podľa neho mali vplyv na vznik škody a poukazujú na „nie celkom zákonné spôsoby“ akými správca žalovaného v danej veci konal, a to:

a) žalovaný, resp. správca vyhlasovali osobitné ponukové konanie v čase, kedy nemali právnu istotu, že ide vlastne o majetok štátu, ktorého predaj v ponukovom konaní je možné vykonať, nakoľko tu bola daná existencia prekážky akéhokoľvek prevodu vlastníckeho práva - duplicita vlastníctva. Takéto konanie určite nemožno označiť za konanie v súlade so všeobecnou prevenčnou povinnosťou. Navyše žalovaný, resp. správca znovu nekonali v súlade s dobrými mravmi tým, že žalobcu nechali čakať viac ako dva roky na urovanie predmetných sporných vlastníckych vzťahov, pričom žalobca mal počas tohto obdobia

veľmi obmedzenú možnosť nakladať s vlastnými financiami, ktoré boli viazané na zaplatenie kúpnej ceny (vzhľadom na nutnosť pripravenosti žalobcu kúpnu cenu zaplatiť) predmetného majetku.

b) žalovaný, resp. správca si nespĺnili ani len základnú zmluvnú povinnosť, na ktorej sa so žalobcom vyslovene v Zmluve dohodli (sám správca toto znenie navrhol - návrh znenia zmluvy vypracoval), a to povinnosť podať návrh na vklad vlastníckeho práva zo Zmluvy v prospech žalobcu do katastra nehnuteľností, hoci mali povinnosť tak urobiť do 7 dní odo dňa uhradenia celej kúpnej ceny (čl. IV bod 4.1 Zmluvy), ktorá bola riadne žalobcom uhradená, a to už dňa 26.3.2014, čiže viac ako mesiac pred uplynutím zákonnej lehoty na zverejnenie zmluvy v CRZ. Uvedenému postupu a splneniu tejto povinnosti nemohla brániť skutočnosť, že Zmluva nenadobudla účinnosť, a to najmä s poukazom na jednotný zámer zmluvných strán smerujúci k úspešnému prevodu vlastníckeho práva. Príslušná správa katastra, resp. katastrálny odbor príslušného Okresného úradu, by takéto vkladové konanie len prerušila a vyzvala by navrhovateľa na doplnenie dokladov potvrdzujúcich nadobudnutie účinnosti Zmluvy, čím by aj v prípade omylu spočívajúcom v ľudskom faktore (ohľadom nezverejnenia Zmluvy) by bol tento pripomenutý a doba prerušenia - 30 dní - by bola viac ako dostatočná doba na zverejnenie Zmluvy v Centrálnom registri zmlúv. Navyše tak ako správne poukázal sám žalovaný, resp. správca, príslušná správa katastra/katastrálny odbor okresného úradu, skúma či bolo k návrhu na vklad povinne zverejňovanej zmluvy priložené potvrdenie Úradu Vlády SR o zverejnení takej zmluvy v CRZ. Z uvedeného vyvodil, že žiadne iné zverejnenie príslušný kataster nehnuteľností (ani zverejnenie v Obchodnom vestníku SR) neakceptuje, nakoľko vyslovene požaduje potvrdenie Úradu Vlády SR. Taktiež aj zo samotnej argumentácie žalovaného vyvodil, že iný spôsob zverejnenia Zmluvy ako v Centrálnom registri zmlúv nepripúšťa, čo znamená, že jej obrana tvrdeniami o možnom zverejňovaní Zmluvy v Obchodnom vestníku SR je len účelová. Poukázal na vyjadrenie žalovaného, že žalobca sa spolupodieľal na údajnej jeho škode, čo možno podľa neho vykladať aj ako prejav žalovaného, resp. správcu, ktorým uznáva minimálne v rozsahu spoluzodpovednosti, svoj podiel na vzniknutej škode. V závere odvolania uvádzal, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces spôsobom odôvodnenia napadnutého rozsudku so zreteľom na judikatúru ESLP a ÚS SR. Vyjadril názor, že súd prvej inštancie rozhodol o jeho žalobe vyslovene formálne, a preto považuje výkon spravodlivosti zo strany súdu prvej inštancie za arbitrárny. Doplnil, že každé rozhodnutie súdu musí vychádzať z takého výkladu príslušnej právnej normy, ktorý zodpovedá obsahu takejto právnej normy. Upozornil na princíp právnej istoty, podľa ktorého orgány verejnej moci budú postupovať v súlade s ústavou a platnými právnymi predpismi, t.j. že ich postup bude zo strany subjektov práva predvídateľný. Nezávislosť súdu nie je absolútna, ale je atribútom princípu právneho štátu, ktorý predpokladá, že súd bude konať len tak, ako mu to ukladá zákon, a že individuálne rozhodnutie bude judikovať stav zodpovedajúci aplikovanej právnej norme. Len také rozhodnutie je výsledkom nezávislého a nestranného súdnictva, ktoré plne vychádza a je založené na správnej aplikácii právnych noriem, čomu musí zodpovedať aj odôvodnenie takejto rozhodnutia. Akákoľvek odchýlka od uvedeného môže mať podľa žalobcu za následok, že rozhodnutím súdu, ktoré nezodpovedá aplikovanej právnej norme, t.j. keď rozhodnutie súdu vychádza z takého výkladu právnej normy aplikovanej na daný prípad, ktorý nezodpovedá jej obsahu, budú negatívne dotknuté základné práva a slobody podľa Ústavy SR. Len absolútny súlad skutkového stavu s právnou normou je výrazom spravodlivosti, nezávislosti a nestrannosti súdnictva, čo v sebe implikuje požiadavku na také odôvodnenie rozhodnutia súdu, aby z neho bola stránka jeho spravodlivosti, nezávislosti a nestrannosti už na pohľad zjavná. V neposlednom rade sa odvolal aj na zásadu predvídateľnosti rozhodnutí súdu a právnej istoty. Úmyslom zákonodarcu, bolo v praxi zabrániť vydávaniu, tzv. prekvapivých rozhodnutí. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že strany by nemali byť zaskočené možným iným právnym posúdením vecí súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy a tiež bez toho aby takáto príp. odchýlka od ustálenej rozhodovacej praxe v rozhodnutí súdu bola dôkladne a presvedčivo odôvodnená. Rovnako by nemali byť zaskočené ani takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý nie je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami (per analogiam Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 17. októbra 2011, sp. zn. 7Cdo 42/2010). Takýmto zásahom je podľa názoru žalobcu nepochybne zamietnutie žaloby žalobcu z jediného dôvodu vymedzeného v odôvodnení Rozsudku, a to na základe ničím neodôvodneného a nepodloženého názoru súdu prvej inštancie, že nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu. Predvídateľnosť rozhodnutia vidí žalobca najmä v tom, že v podmienkach právneho štátu by mala byť garantovaná určitá hierarchia práv, najmä vzhľadom na ich mieru vážnosti, ktorou sú následne súdy v konaniach viazané a preto zákonná povinnosť štátneho orgánu nemôže byť posudzovaná na rovnanej úrovni ako právo fyzickej osoby. Pokiaľ ide o rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo/4147/2008, za podstatné v jeho odôvodnení považoval toto: „Dospěl-li soud k závěru o příčině vzniku škody, aniž

zhodnotil všetky konkrétne zjištěné skutočnosti rozhodné z hľadiska v úvahu prichádzajúcich zákonných ustanovení, je jeho právni posouzení věci neúplné, a tudíž nesprávné.“

24. Žalovaný reagoval na odvolanie žalobcu elektronickým podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 07.06.2018 a napadnutý rozsudok žiadal ako vecne správny potvrdiť majúc za to, že žalobca v ňom neuviedol žiadne nové skutočnosti ani neoznačil dôkazy, ktoré by neboli súdu prvej inštancie známe. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa neho vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Pri hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie predmetnú právnu vec náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil, súd prvej inštancie je podľa neho vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o nedôvodnosti žalobcovho nároku s dôkazným nepreukázaním kumulatívneho splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Rozsudok mal za presvedčivý, premisy v ňom zvolené, rovnako ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís súd prvej inštancie dospel, mal za prijateľné, racionálne a aj spravodlivé. Zdôraznil skutočnosti, ktoré vedú podľa neho k opačnému rezultátu v porovnaní s názorom prezentovaným žalobcom, a to s absolútnou podporou záverov súdu prvej inštancie, keď z komentára k § 1 zákona č. 514/2003 Z. z. rezultuje, že „štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Pojmy „orgán verejnej moci“ a „výkon verejnej moci“ sú vymedzené v ustanovení § 2 zákona. V popredí týchto dvoch pojmov stojí verejná moc. (...) Verejnou mocou je taká moc, ktorá priamo alebo nepriamo autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, ktoré nie sú v rovnoprávnom postavení s orgánom verejnej moci a od vôle ktorých obsah rozhodnutia orgánu verejnej moci nezávisí. V súlade s tým zákon vymedzuje výkon verejnej moci a orgán verejnej moci (§ 2 zákona). V súvislosti s vymedzením predmetu právnej úpravy sa za orgán verejnej moci považuje štátny orgán na jednej strane a orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, akákoľvek fyzická alebo právnická osoba, ktorej bol zverený výkon verejnej moci.“ Z uznesenia Ústavného súdu Českej a Slovenskej federatívnej republiky sp. zn. I. ÚS 191/92 z 9. júna 1992 vyplýva, že „verejnou mocou je taká moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkované. Subjekt, o ktorého právach alebo povinnostiach rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu.“ Z komentára k § 3 zákona č. 514/2003 Z. z. rezultuje, že „ak osoba, ktorá sa cíti byť poškodená orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, neunesie dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania existencie niektorej z podmienok vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, je možné (potrebné) žalobu o náhradu škody bez ďalšieho zamietnuť. Súd, samozrejme, v konaní o žalobe na náhradu škody spôsobenej (...) jeho nesprávnym úradným postupom nie je pri skúmaní dôvodnosti žaloby viazaný žiadnym „poradím“ jednotlivých podmienok vzniku predmetnej zodpovednosti; za určitých okolností súd dokonca ani nemusí pristúpiť ku skúmaniu naplnenia jednotlivých podmienok vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú (...) jeho nesprávnym úradným postupom. (...) Zákonodarca (...) je oprávnený ustanoviť podmienky, za ktorých možno dôvodne uplatňovať právo na náhradu škody spôsobenej (...) jeho nesprávnym úradným postupom - pokiaľ zákonom stanovené podmienky nie sú splnené, prípadnej žalobe o náhradu škody spôsobenej orgánom štátu pri výkone verejnej moci nie je možné vyhovieť.“ Z komentára k § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že „zákon nedefinuje pojem „nesprávny úradný postup“. Úradným postupom je postup orgánov štátu súvisiaci s výkonom štátnej (verejnej) moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania.“ Z uznesenia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28Cdo 966/2008 z 1. júla 2008 rezultuje, že „o „úradný“ postup ide vtedy, ak tak postupujú osoby, ktoré plnia úlohy štátneho orgánu, a (kumulatívne - poznámka) ak tento postup slúži výkonu štátnej moci. Podmienkou aplikácie § 18 cit. zákona (§ 9 zákona č. 514/2003 Z. z. - poznámka) teda je, že štát prostredníctvom svojich orgánov vystupuje ako nositeľ verejnej moci pri jej uplatňovaní“. Z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo 214/2006 z 30. januára 2008 vyplýva, že „o výkon štátnej moci nejde a štát podľa zákona č. 58/1969 Zb. (v podmienkach súčasnej právnej úpravy v Slovenskej republike - zákon č. 514/2003 Z. z. - poznámka) nezodpovedá za činnosť takého subjektu, ktorý nevystupuje vo vrchnostenskom postavení, ale do právnych vzťahov vstupuje ako rovný s ostatnými účastníkmi, teda ako subjekt občianskoprávných vzťahov. (...) Výkonom verejnej moci nie je nakladanie so štátnym majetkom, a to ani v prípade, že pri ňom dôjde k porušovaniu stanovených pravidiel.“ Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/67/2013 z

28. januára 2015 taktiež rezultuje, že „tak ako vyplýva z § 1 a § 3 ods. 1 zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu (ďalej len „zákon o správe majetku štátu“), ale aj z I. hlavy tohto zákona, ktorá upravuje pojem a obsah správy majetku štátu v § 3 až § 7, týmto zákonom nebolo zverené správcovi majetku štátu rozhodovať o právach a právom chránených záujmoch fyzických alebo právnických osôb. Zákon o správe majetku štátu upravuje len práva a povinnosti správcu majetku štátu vo vzťahu k majetku štátu, t.j. pravidlá, ktoré vlastníč majetku - štát určil správcovi pre rozhodovanie o zverenom majetku. (...) Aj podľa názoru odvolacieho súdu, žalovaný pri správe majetku štátu nevystupuje ako orgán verejnej správy, ktorý rozhoduje o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb, resp. ktorého rozhodnutia zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo sa priamo dotýkajú práv, právom chránených záujmov alebo povinností fyzických alebo právnických osôb. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej zákon o správe majetku štátu je vo vzťahu k všeobecnej úprave vlastníckeho práva zakotvený v Občianskom zákonníku osobitným zákonom, ktorý upravuje správu majetku vo vlastníctve Slovenskej republiky, a to vo verejnoprospešnej a nepodnikateľskej sfére, ktorú vykonávajú správcovia majetku štátu, a to štátne rozpočtové organizácie, štátne príspevkové organizácie, štátne fondy a verejnoprávne inštitúcie a iné právnické osoby, ak na základe zákona spravujú majetok štátu. Majetok štátu, ktorý neslúži a ani v budúcnosti nebude slúžiť správcovi na plnenie úloh v rámci predmetu činnosti alebo v súvislosti s ním, sa považuje za prebytočný majetok štátu. Správca je povinný s prebytočným majetkom štátu naložiť bez zbytočného odkladu účelne a s maximálnou hospodárnosťou v súlade s týmto zákonom a osobitnými predpismi. (...) štát je síce vlastníkom, ale na rozdiel od iných vlastníkov oprávnenia vyplývajúce z jeho vlastníckeho práva nevykonáva sám, ale prostredníctvom správcov jeho majetku. Podstatou správy majetku štátu je súhrn oprávnení a povinností, ktoré má správca k jemu zverenej časti majetku štátu, ktoré predstavuje tzv. právo správy, ktoré je síce odlišné od vlastníckeho práva štátu, je však s ním nerozlučne spojené. Správca pritom nakladá s predmetom správy akoby právom vlastníka, pričom štát ovplyvňuje nakladanie správcov s vlastníckymi právami štátu, prostredníctvom zákonov, to znamená, že správca je oprávnený vykonávať vlastnícke práva štátu v medziach zákona ústavne konformným spôsobom. Správa majetku štátu je teda právnou formou výkonu základných oprávnení (držať vec, užívať ju a nakladať s ňou), ktoré oprávnenia tvoria obsah vlastníckeho práva štátu. Správca majetku štátu vykonáva správu majetku štátu vlastným menom a na vlastnú zodpovednosť (medzi inými uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. decembra 2008, č. k. 3MCdo 17/2007). (...) Zmluvné strany sa správajú v rámci zákonných limitov správcu majetku štátu na základe s ním uzavretej príslušnej zmluvy, ktoré sa nelíšia od iných zákonných podmienok (obmedzení) pri vzniku právnych (nájomných a iných) vzťahov, predmetom ktorých je majetok štátu (medzi inými Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 17. januára 2002 č. k.: PL. ÚS 28/00-41). Pre kompetencie verejného orgánu t.j. orgánu verejnej správy je typická prevaha prvku normatívneho správania vo verejnej správe nad prvkom osobným. Mal za to, že v prejednávanej príhode však táto prevaha jednoznačne absentuje. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že pri zrušení vyhlásenia o nadbytočnosti majetku a následnom zrušení ponukového konania žalovaný zneužil dominantné postavenie orgánu verejnej správy, s týmto záverom sa nestotožnil, nakoľko žalovaný nevystupoval ako orgán štátnej správy a nezneužil svoje dominantné postavenie, ale vystupoval ako správca majetku štátu, ktorý má plne vo svojej dispozícii nakladanie so svojím (zvereným) majetkom a v tomto práve nemôže byť, okrem zákona, nikým a ničím obmedzený. Zákon o správe majetku štátu takéto obmedzenia neuvádza, nakoľko správcovi ukladá len povinnosť hospodárne nakladať so zvereným majetkom (...).“ Na podklade komentára k § 5a zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z. z.“) konštatoval, že „v prípade nezverejnenia zmluvy v trojmesačnej lehote platí nevyvrátiteľná domnienka, že k uzavretiu zmluvy nedošlo, t.j. takáto zmluva je nulitná (ničotná - ako keby vôbec nevznikla).“ Z komentára k § 47a OZ zase vyvodil, že „zverejnenie zmluvy v Obchodnom vestníku je náhradným riešením, aby povinne zverejňovaná zmluva mohla nadobudnúť účinnosť podľa § 47a ods. 1 OZ. Takýmto spôsobom možno zverejniť každú povinne zverejňovanú zmluvu vtedy, ak takáto zmluva nebola zverejnená v Centrálnom registri zmlúv alebo na webovom sídle povinnej osoby do siedmich dní odo dňa uzavretia. V prípade zmlúv, ktoré na svoju platnosť vyžadujú súhlas Ministerstva financií SR alebo zriaďovateľa (pozri zákon č. 278/1993 Z. z.), sa takýmto spôsobom zverejňujú zmluvy, ktoré neboli uvedeným spôsobom zverejnené do siedmich dní od udelenia príslušného súhlasu.“ Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 17C 33/2014 z 10. júla 2014 vyplýva, že znenie zákona o slobode informácií je jasné, keď uvádza, že povinná osoba uverejňuje povinne zverejňovanú zmluvu na svojom webovom sídle, resp. v Centrálnom registri zmlúv. Ide o kogentnú normu verejného práva, ktorú účastníci zmluvy musia rešpektovať, s následkami uvedenými v inom právnom predpise, a to v OZ. Následok nezverejnenia

povinne zverejňovanej zmluvy podľa § 47a OZ nastáva zo zákona a nie je ho možné následne odvrátiť, resp. zneplatnenú zmluvu opätovne konvalidovať, pričom aj z rozsudku Okresného súdu Michalovce sp. zn. 20C 127/2012 z 21. marca 2013 rezultuje, že „keďže uvedená zmluva nebola vôbec zverejnená v zmysle vyššie citovaných právnych ustanovení zákona o slobode informácií, teda nebola ani zverejnená v zákonom požadovanej trojmesačnej lehote od uzavretia, platí v zmysle § 47a odsek 4 OZ, že k uzavretiu zmluvy nedošlo. Teda ide o nulitný právny úkon, na ktorý sa od počiatku hľadí, ako keby k jeho uzatvoreniu nedošlo. Keďže k uzatvoreniu tejto predmetnej zmluvy nedošlo, nemôže sa žalobca ani domáhať žiadnych práv s touto zmluvou spojených.“

25. V nadväznosti na uvedené skutočnosti s poukazom na príslušné zákonné ustanovenia a súdne rozhodnutia sa v plnej miere stotožnil s konštatovaním súdu prvej inštancie, že „žalobca nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu Ministerstva obrany SR“, a to tak v súvislosti so zrušením osobitného ponukového konania, zdôrazňujúc najmä tú skutočnosť, že „správa majetku štátu je (...) právnou formou výkonu základných oprávnení (držať vec, užívať ju a nakladať s ňou), ktoré (...) tvoria obsah vlastníckeho práva štátu. Správca majetku štátu vykonáva správu majetku štátu vlastným menom a na vlastnú zodpovednosť. (...) žalovaný vystupoval ako správca majetku štátu, ktorý má plne vo svojej dispozícii nakladanie so svojím (zvereným) majetkom a v tomto práve nemôže byť, okrem zákona, nikým a ničím obmedzený)“ ako aj vo vzťahu „k povinnosti dať predmetnú kúpnu zmluvu na zverejnenie do Centrálného registra zmlúv vedeného Úradom vlády SR,“ pri ktorej nedostatok nesprávneho úradného postupu súd prvej inštancie zdôvodnil poukazujúc zase najmä na ten fakt, že „zákon o slobodnom prístupe k informáciám v ustanovení § 5a ods. 10 dáva možnosť aj druhej zmluvnej strane, aby podala návrh na zverejnenie v Obchodnom vestníku. (...) Vo všeobecnosti je zmluva dvojstranný resp. viacstranný právny úkon, ktorý vzniká vzájomnými a obsahovo zhodnými prejavmi vôle zúčastnených strán. Povinne zverejňovaná zmluva rovnako ako každá iná zmluva je uzavretá (stáva sa perfektnou) okamihom, ktorý je uvedený v paragrafe 44 ods. 1 OZ. (...) V prípade povinne zverejňovanej zmluvy však vznik zmluvy a jej účinnosť nenastanú zároveň. Ustanovenie § 47a ods. 4 OZ upravuje dôsledky nezverejnenia povinne zverejňovanej zmluvy (...) Účelom nastavenia dôsledkov nezverejnenia povinne zverejňovanej zmluvy tak, ako sú uvedené v citovanom zákonom ustanovení je, aby, ak povinná osoba nespĺní svoju povinnosť a ani zmluvný partner povinnej osoby nevyužije svoje právo podať návrh na zverejnenie zmluvy v Obchodnom vestníku, aby mala povinná osoba imunitu pred prípadnými nárokmi zo zodpovednosti za zavinenie v predzmluvných vzťahoch alebo zodpovednosti za škodu spôsobenú neplatnosťou právneho úkonu.“ Zdôraznil, že Ministerstvo obrany SR, ako správca majetku štátu, nevykonáva zákonom mu zverenú správu majetku štátu ako orgán verejnej moci pri výkone verejnej moci. Pri jeho akomkoľvek postupe v súvislosti s nakladaním s majetkom štátu, a teda ani pri nezverejnení povinne zverejňovanej zmluvy, nemôže dochádzať k nesprávne úradnému postupu, tak ako k nemu nedošlo ani v súvislosti s kúpnu zmluvou z 10. januára 2014 na prebytočný majetok štátu v správe Ministerstva obrany SR „N. K. E.“ Nestotožnil sa s premisou tvrdenou žalobcom, že tak ako pri výkone správy majetku štátu, aj pri následnom nezverejnení danej kúpnej zmluvy z 10. januára 2014, došlo k nesprávne úradnému postupu zo strany Ministerstva obrany SR, nakoľko zákon č. 278/1993 Z. z. nezveril správcovi majetku štátu, Ministerstvu obrany SR nevynímajúc, právomoc rozhodovať o právach a právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ako orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, pričom tiež v predmetnom kontraktuálnom vzťahu štát v zastúpení správcovi majetku štátu, Ministerstvom obrany SR, vystupoval ako účastník zmluvného vzťahu v rovnocennom postavení s druhým účastníkom tohto zmluvného vzťahu, žalobcom. Zastal názor, zhodný s názorom súdu prvej inštancie, že štát podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nemôže zodpovedať za činnosť správcu majetku štátu. Ministerstva obrany SR, ktorý nemal voči druhej zmluvnej strane, žalobcovi, vrchnostenské postavenie, nakoľko ich zmluvný vzťah bol vzťahom horizontálnym, nie vertikálnym. Upriamil pozornosť aj na ten fakt, že následkom nezverejnenia povinne zverejňovanej zmluvy v súlade § 5a zákona č. 211/2000 Z. z. v spojení s § 47a OZ, ako dôsledku porušenia zákonnej povinnosti rezultujúcej z § 5a zákona č. 211/2000 Z. z. uvedenej v § 47a ods. 4 OZ, nastala zákonná fikcia, že k uzatvoreniu predmetnej kúpnej zmluvy z 10. januára 2014 nedošlo, a teda ju nie je možné akýmkoľvek zákonným spôsobom „zhojiť,“ tak ako to naznačil vo svojej argumentácii žalobca. Aj z rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 5Cb 87/2013 z 3. decembra 2013 vyplýva, že „sa jedná o inštitút absolútnej neplatnosti právneho úkonu, z ktorého už následne nevyplývajú žiadne práva a povinnosti“. Tiež uviedol, že to, či by došlo alebo nedošlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva ku kúpnu zmluvou z 10. januára 2014 vymedzeným nehnuteľnosťami rozhoduje Okresný úrad, katastrálny odbor, v zmysle zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, a teda

subjekt odlišný od správcu majetku štátu. V konečnom dôsledku konštatoval, že zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje, že nositeľom zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci je za podmienok ustanovených týmto zákonom štát, a teda mimo iného štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci za splnenia podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorými sú (i) nesprávny úradný postup, (ii) existencia škody a (iii) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou (príčinná súvislosť musí byť v intenciách ustálenej rozhodovacej praxe súdov priama, bezprostredná, nesprostredkovaná príčina vzniku škody ako následku nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, nakoľko zodpovednosť nemožnorobiť závislou na neobmedzenej kauzalite - poznámka), ktorých kumulatívne naplnenie musí v konaní preukázať žalobca, ako nositeľ dôkazného bremena. Mal za zrejmé, že žalobca nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu žalovaného ako orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci za súčasnej spoločnej existencie predpokladov vzniku zodpovednosti štátu implikujúcej zo zákona č. 514/2003 Z. z. Záverom konštatoval, že súd prvej inštancie správne právne posúdil vec, dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, v žiadnej miere neznemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, dôsledkom čoho by vôbec mohlo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom súdne konanie tiež nemalo inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a preto navrhol napadnutý rozsudok z v celom rozsahu ako vecne správny potvrdiť.

26. Žalobca vo svojej odvolacej replike realizovanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu elektronickým podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 17.07.2018 výslovne uviedol, že sa pridrižiava všetkých svojich dovtedajších vyjadrení a podaní v plnom rozsahu. Nestotožnil sa s interpretáciou zo strany súdu prvej inštancie, podľa ktorej nie je dôležité, že sa (dostatočne včas pred uplynutím zákonnej lehoty na zverejnenie) informoval, o tom, ako si časovo žalovaný plní svoju zákonnú a dokonca aj zmluvnú povinnosť zverejniť predmetnú zmluvu a tento mu oznámil a výslovne ho ubezpečil, že tak robí, pričom tak nakoniec na jeho veľké sklamanie neurobil. Naproti tomu dôležité má byť podľa súdu prvej inštancie to, že to neurobil žalobca (má na mysli zverejnenie zmluvy) ja na nižšej úrovni, a to v Obchodnom Vestníku. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že nie je zákonne aprobované dôverovať zmluvnému partnerovi, ktorý je dokonca v tomto prípade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom obrany SR, čiže ústredným štátnym orgánom, ktorý má jednoznačne zákonnú a zmluvnú povinnosť zverejniť zmluvu v CRZ (a iba Slovenská republika, MO SR v tomto zmluvnom vzťahu, mala kompetenciu, a teda povinnosť zverejniť zmluvy v CRZ). Považoval za absurdnosť konania žalovaného, ktorý doplnil to, že zamestnanec žalovaného sa „len“ pomýlil (keď mu oznámil, že žalovaný už dal zmluvu na zverejnenie), tak sa vlastne ani nemá dôvod „hnevať“ na žalovaného/čokoľvek si od neho uplatňovať, pretože ak chcel, aby predmetná zmluva bola zverejnená, mal sa o to starať sám, hoci sa výslovne dohodli v zmluve na tom, že tak je povinný urobiť žalovaný. Uviedol, že aj sám žalovaný je viazaný svojou internou normou (Metodika na zabezpečovanie postupov pri zverejňovaní zmlúv, zverejňovaných informácií o zmluvách a pri zverejňovaní údajov o objednávkach a faktúrach, ďalej len „metodika“), ktorá prikazuje žalovanému zverejniť zmluvu v CRZ, ktorá skutočnosť sa nakoniec premietla aj do samotného obsahu zmluvy. Podľa neho neobstojí ani argument žalovaného, že po zrušení zmluvy v dôsledku jej nezverejnenia už žalovaný nebol ničím viazaný, keď práve v zmysle predmetnej metodiky, konkrétne bod 3.2 ods. 3, bol žalovaný povinný opätovne uzatvoriť zmluvu vrátane vyžiadania si rozhodnutia príslušného orgánu. Považoval za potrebné si uvedomiť, že bol víťazom súťaže a nič na tom nezmenila ani skutočnosť, že žalovaný nezákonne nezverejnil zmluvu, pretože následne sa malo postupovať podľa metodiky a žalovaný v zmysle tohto interného predpisu a samozrejme aj v intenciách zachovania dobrých mravov nemal žiadnu zákonnú možnosť zrušiť súťaž. Žalovaný následne podľa neho nezákonne a bezdôvodne zrušil súťaž, ktorú legitímne vyhral, a o niekoľko rokov, čiže v roku 2017 ju opätovne vyhlásil, s novo vysúťaženým uchádzačom urgentne uzavrel KZ, urgentne zabezpečil súhlas MF SR, urgentne predmetnú zmluvu zverejnil v CRZ a urgentne podal návrh na vklad (viď LV č. XXXX). Uvedený postup žalovaného označil za rozporný s dobrými mravmi, pričom namietal, že práve tejto argumentácii žalovaného priznal súd prvej inštancie atribút oprávnenosti a legitímnosti. Vytkol súdu prvej inštancie, že podľa jeho názoru existuje povinnosť dať zverejniť (povinne zverejňovanú) zmluvu subjektu, ktorý zo zmluvy nebol oprávnený dať zmluvu na zverejnenie a zároveň mu takáto povinnosť nevyplyva ani zo zákona, resp. iného právneho predpisu a na druhej strane v prípade, ak tak subjekt, ktorý na zverejnenie je povinný na základe právnej úpravy aj zmluvného dojednania nespraví, tak ten, ktorý na to povinný nebol, si nemôže od subjektu, ktorý je na určité konanie povinný v podstate z dvoch titulov, a to zákonného a zmluvného, uplatňovať náhradu škody, ktorá mu tým bola spôsobená. Navyše

s tým dokreslením skutkových okolností, že nepovinný subjekt sa ešte výslovne dopytoval povinného subjektu, na stav priebehu zverejňovania zmluvy. Obranu žalovaného mal za rozpornú s korektívom celého právneho poriadku, ktorý sa označuje dobrými mravmi a na takúto argumentáciu by súd prvej inštancie nemal podľa neho vôbec ani prihliadnuť, nieto jej ešte priznať atribút legitímnosti a osvojiť si ju ako vlastnú meritórnú argumentáciu pre odôvodnenie svojho rozhodnutia. Hoci nie sú dobré mravy definované právnym poriadkom (s výnimkou ustanovenia § 4 ods. 8 druhá veta Zákona o ochrane spotrebiteľa), právny poriadok na ne početne odkazuje - napr. v ustanovení §§ 3 ods. 1 a 39 OZ, preto súd nemôže abstrahovať od nich a nezaoberať sa nimi. Ak by sa nimi súd prvej inštancie náležite zaoberal a neopomenul ich vo svojej argumentácii, nemohol by vyvodiť ten záver, ktorý sa prejavil vo výroku napadnutého rozsudku. Mal za to, že konanie žalovaného v podobe doslova až zavedenia jeho osoby bolo jednoznačne v rozpore s dobrými mravmi, Žalovaný sa nešťítel obhajovania tohto konania snahou o jeho legitimizáciu v rámci svojej procesnej obrany, čo opätovne mal za výrazne rozporné s dobrými mravmi. Vytkol súdu prvej inštancie, že nijako nevyhodnotil povinnosť každého subjektu správať sa tak, aby nedochádzalo k ohrozovaniu a porušovaniu práv z občianskoprávných vzťahov (podľa ustanovenia § 3 ods. 2 OZ) v nadväznosti na konanie žalovaného. Vyjadril názor, že ak by sa nazeralo na konanie žalovaného (zmluvu nezverejnil, hoci tak mal spraviť podľa právnej úpravy aj dojednanej zmluvy) ako na zákonné, pretože stále mal možnosť jeho nedostatky korigovať/napraviť, hoci sa výslovne informoval, či žalovaný svoju povinnosť zverejniť zmluvu plní, znamenalo by to podľa neho popretie korektívu dobrých mravov a hyperbolizovanie zásady vigilantiibus iura scripta sunt, pretože mal za to, že dopytom na žalovaného či predmetnú zmluvu zverejňuje a následne vychádzajúc z jeho utvrdzujúcej odpovede, sa o svoje právo náležite staral a dovolil si dôverovať v česťnosť a slušnosť konania žalovaného - Slovenskej republiky, resp. Ministerstva obrany SR! Žiadal žalobe v predmetnej veci v celom rozsahu vyhovieť, teda napadnuté rozhodnutie zmeniť, prípadne napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

27. Žalovaný v odvolacej duplike realizovanej elektronickým podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 14.01.2019 sa v celom rozsahu pridržal prechádzajúceho vyjadrenia v odvolacom konaní. Napadnutý rozsudok navrhol potvrdiť. Mal za to, že žalobca vo vyjadrení uvádza opätovne súdu prvej inštancie známe skutočnosti. Pripomenul, že žalobca sa v posudzovanom súdnom konaní domáha vydania náhrady škody vo výške 3 236 995,- eur s príslušenstvom z dôvodu údajného nesprávneho úradného postupu správcu majetku štátu, Ministerstva obrany SR, podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý mal nastať „v rámci procesu osobitného ponukového konania na prebytočný majetok“, pričom súd prvej inštancie k takto uplatňovanému nároku žalobcu skonštatoval, že „z hľadiska vecnej stránky nie je žaloba dôvodná a žalobca dôkazné nepreukázal súčasné splnenie všetkých zákonom predpokladaných podmienok tejto zodpovednosti. (...) Žalobca nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu Ministerstva obrany SR a teda ani príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom a súd prvej inštancie preto žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.“ Mal za to, že v predmetnej právnej veci nie je možné vyvodiť zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to aj napriek tomu, že žalobca opakovane zdôrazňuje, že jeho zmluvným partnerom bola „Slovenská republika zastúpená Ministerstvom obrany SR čiže ústredným štátnym orgánom,“ nakoľko vyjadril názor, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným bol vzťahom horizontálnym, občianskoprávnym záväzkovým vzťahom, v rámci ktorého sa autoritatívne nerozhodovalo o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach žalobcu, a to či už priamo alebo sprostredkované. Správca majetku štátu, Ministerstvo obrany SR, v danom vzťahu, a to za Slovenskú republiku, len spravovalo v intenciách zákona štátny majetok formou výkonu základných oprávnení: (i) vec držať, (ii) užívať ju a (iii) nakladať s ňou, a tak kreovalo obsah vlastníckeho práva štátu na predmet osobitného ponukového konania - „N. K. E.“, ktorý bol prebytočným majetkom štátu v správe Ministerstva obrany SR. Z obsahu jednotlivých ustanovení kúpnej zmluvy č. J. XX-X-XX/XXXX/XXXXXXXX-T. z 10. januára 2014 nevyvodil pre žalovaného žalobcom tvrdenú „zmluvnú“ povinnosť „zverejniť zmluvu v CRZ“, keď z bodu 5.1 čl. V - Záverečné ustanovenia kúpnej zmluvy z 10. januára 2014 len rezultuje, že „táto zmluva nadobúda platnosť udelením súhlasu Ministerstva financií SR účinnosť dňom nasledujúcim po dni jej zverejnenia a zmluvné strany zároveň súhlasia s jej zverejnením v Centrálnom registri zmlúv Úradu vlády SR,“ pričom žalovanému nevyplýva povinnosť „zverejniť zmluvu v CRZ“ ani ex lege, t.j. „zákonná“ povinnosť „zverejniť zmluvu v CRZ,“ nakoľko povinná osoba má povinnosť bezodkladne zaslať Úradu vlády SR povinne zverejňovanú zmluvu na zverejnenie, nie ju zverejniť. Uviedol, že dôvera v zmluvného partnera nie je zákonom aprobovaný inštitút, aj napriek tomu, že žalobca tvrdí opak. Vo všeobecnosti platí, a to v prípade nezverejnenia

akejkolvek povinne zverejňovanej zmluvy v zmysle zákonných požiadaviek, nevyvrátiteľná domnienka, že k uzavretiu takejto zmluvy nedošlo, a to v intenciách § 5a zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v spojení s § 47a OZ, nakoľko o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka, pričom domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná (§ 2 zákona č. 1/1993 o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení účinnom v rozhodnom období, t.j. od 1. januára 1993 do 31. decembra 2015 - poznámka). Aj napriek žalobcom prezentovanej „bezhraničnej“ dôvere v zmluvného partnera, žalovaného, žalobca mohol podať návrh na zverejnenie kúpnej zmluvy z 10. januára 2014 v Obchodnom vestníku, pričom túto zákonnú dispozíciu nevyužil (§ 5a ods. 10 zákona č. 211/2000 Z. z. - poznámka), a to s plným vedomím dôsledkov rezultujúcich z § 47a OZ (odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 17C 33/2014 z 10. júla 2014: „následok nezverejnenia povinne zverejňovanej zmluvy podľa § 47a OZ nastáva zo zákona a nie je ho možné následne odvrátiť, resp. zneplatnenú zmluvu opätovne konvalidovať“; odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Michalovce sp. zn. 20C 127/2012 z 21. marca 2013: „ide o nulitný právny úkon, na ktorý sa od počiatku hľadí, ako keby k jeho uzatvoreniu nedošlo. Keďže k uzatvoreniu tejto predmetnej zmluvy nedošlo, nemôže sa žalobca ani domáhať žiadnych práv s touto zmluvou spojených.“ - poznámka). Mal za to, že zákonné následky vyplývajúce z príslušnej právnej úpravy, t.j., že na kúpnu zmluvu z 10. januára 2014 sa hľadí ako keby k jej uzavretiu nikdy nedošlo, nemôžu byť v rozpore s dobrými mravmi, pričom „správať sa tak, aby nedochádzalo k ohrozovaniu a porušovaniu práv z občianskoprávných vzťahov (podľa ustanovenia § 3 ods. 2 OZ),“ ktorého nezohľadnenie vyčíta žalobca súdu prvej inštancie, patrí tak žalobcovi, ako aj žalovanému. Zdôraznil, že súd prvej inštancie nevyslovil, že existuje „zákonná“ povinnosť, ale „zákonná“ možnosť žalobcu dať zverejniť povinne zverejňovanú zmluvu. Z kúpnej zmluvy z 10. januára 2014 tiež nevyplýva „zmluvná“ povinnosť ani jednej zmluvnej strane „zverejniť zmluvu v CRZ,“ nakoľko tak žalobca, ako aj žalovaný v intenciách kúpnej zmluvy z 10. januára 2014 len vyslovili, že „súhlasia s jej zverejnením v Centrálnom registri zmlúv Úradu vlády SR,“ pričom tiež zobrali na vedomie, že účinnosť kúpna zmluva z 10. januára 2014 nadobudne „dňom nasledujúcim po dni jej zverejnenia.“ Hoci žalobcovi nevyplýva „ani zo zákona, resp. iného právneho predpisu“ povinnosť dať povinne zverejňovanú zmluvu zverejniť, z § 5a zákona č. 211/2000 Z. z. rezultuje možnosť konať tak. Na margo tvrdenia žalobcu, že žalovaný „je povinný na zverejnenie na základe právnej úpravy aj zmluvného dojednanja,“ opakovane uviedol, že ani jednej zo zmluvných strán kúpnej zmluvy z 10. januára 2014 takáto „zmluvná“ povinnosť nevyplýva, pričom ani zákonná úprava nepojednáva o „zákonnej“ povinnosti zverejnenia povinne zverejňovanej zmluvy povinnou osobou, ale o povinnosti povinnej osoby bezodkladne zaslať povinne zverejňovanú zmluvu na zverejnenie Úradu vlády SR. Nestotožnil sa s premisou tvrdenou žalobcom, že tak ako pri výkone správy majetku štátu, aj pri následnom nezverejnení kúpnej zmluvy z 10. januára 2014, došlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany správcu majetku štátu, Ministerstva obrany SR, nakoľko zákon č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov nezveril správcovi majetku štátu právomoc rozhodovať o právach a právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ako orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci. Vyjadril názor, že štát podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nemôže zodpovedať za činnosť správcu majetku štátu, Ministerstva obrany SR, ktorý nemal voči druhej zmluvnej strane, žalobcovi, vrchnostenské postavenie, nakoľko ich zmluvný vzťah bol vzťahom horizontálnym, nie vertikálnym. Záverom tiež konštatoval, že z konania vedeného pred súdom prvej inštancie, ako aj z vo vyjadrení zo 4. júna 2018 naznačených súvislostí, je zrejmé, že žalobca nepreukázal existenciu nesprávného úradného postupu žalovaného ako orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to za súčasného kumulatívneho naplnenia predpokladov vzniku zodpovednosti štátu implikujúcej zo zákona č. 514/2003 Z. z.

28. Ďalšie vyjadrenia strany sporu v rámci odvolacieho konania nepodali.

29. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 378 ods. 1, § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie správnym smerom a v rozsahu potrebnom pre posúdenie opodstatnenosti žaloby a výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Odvolací súd sa s jeho právnym záverom o nedôvodnosti žalobou uplatneného nároku žalobcu proti žalovanému na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. stotožňuje a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP). V odvolaní uvádzané argumenty

nie sú spôsobilé prívodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o nedôvodnosti jeho žaloby, keď v odvolaní uvádzané argumenty nepredstavujú také, s ktorými by sa súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku nevysporiadal alebo by im nevenoval náležitú pozornosť. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce. Možno konštatovať, že v danej veci súd prvej inštancie dal zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu v snahe garantovať im právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že neboli naplnené očakávania žalobcu a že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnymi názormi, neznamená porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Ochranu poskytol stranám v požadovanej kvalite. V záujme zachovania práva strán sporu na spravodlivý súdny proces sa odvolací súd vyjadruje stručne k odvolacím námietkam žalobcu.

30. Predmetom preskúmaného súdneho rozhodnutia a súdneho konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, je žalobcom uplatnený nárok proti žalovanému na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorý upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri jej výkone, a to titulom žalobcom tvrdeného nesprávneho úradného postupu Ministerstva obrany Slovenskej republiky ako orgánu verejnej moci, ktorý žalobcu vyhodnotil ako úspešného záujemcu vyhláseného osobitného výberového konania na prebytočný majetok štátu v jeho správe (N. K. E.), uzatvoril so žalobcom kúpnu zmluvu na tento majetok, ktorá bola schválená príslušným orgánom - Ministerstvom financií Slovenskej republiky, avšak z dôvodu tvrdeného nesprávneho úradného postupu nebola ako povinne zverejňovaná zmluva Ministerstvom obrany Slovenskej republiky ako povinnou osobou predložená Úradu vlády Slovenskej republiky na zverejnenie v Centrálnom registri zmlúv, a to napriek tomu, že na dopyt žalobcu mu žalovaný prostredníctvom svojho zamestnanca oznámil, že k zaslaniu zmluvy na zverejnenie zo strany ministerstva došlo, keď v dôsledku jej nezverejnenia stratila zmluva účinnosť a žalobca sa nestal vlastníkom relevantnej nehnuteľnosti. V danom prípade žalobca tvrdil, že v príčinnej súvislosti s týmto tvrdeným nesprávnym úradným postupom Ministerstva obrany Slovenskej republiky ako povinnej osoby, ktorá mala majetok tvoriaci predmet relevantnej kúpnej zmluvy v správe, a ktorá bola povinná túto povinne zverejňovanú zmluvu zaslať Úradu vlády SR po jej schválení Ministerstvom financií Slovenskej republiky na jej zverejnenie, mu vznikla žalobou uplatnená škoda v podobe ušlého zisku ako rozdielu medzi všeobecnou hodnotou nehnuteľnosti tvoriacej predmet kúpnej zmluvy, ktorej sa nestal pre nesprávny úradný postup Ministerstva obrany Slovenskej republiky vlastníkom a cenou akceptovanou týmto ministerstvom v rámci osobitného ponukového konania na prebytočný majetok štátu a uhradenou ním v súvislosti s uzatvorením kúpnej zmluvy. Skutkový stav medzi stranami sporný nebol, keď predmetom odvolacieho prieskumu je správnosť jeho právneho posúdenia súdom prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že zo strany Ministerstva obrany Slovenskej republiky k nesprávne úradnému postupom napriek tomu, že ako povinná osoba nedala zmluvu Úradu vlády Slovenskej republiky na zverejnenie, nedošlo, nakoľko ako správca majetku štátu, ktorý má plne vo svojej dispozícii, môže s týmto zvereným majetkom voľne nakladať a v tomto nemôže byť okrem zákona nikým a ničím obmedzovaný, pričom žalobcovi bol Centrálny register zmlúv ako verejná listina prístupný, stav zverejnenia zmluvy si mohol overiť a v prípade negatívneho zistenia využiť svoje právo zverejnenia zmluvy v Obchodnom vestníku. Preto súd prvej inštancie právne posúdil, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu všetkých zákonných kritérií pre vznik zodpovednostného vzťahu medzi stranami sporu a výškou škody sa nezaoberal.

31. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, ktorou zistený skutkový stav subsumuje pod skutkové podstaty určitých právnych noriem hmotnoprávneho charakteru, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd skutkový stav subsumuje pod nesprávnu normu, alebo ak správne aplikovanú právnu normu nesprávne interpretuje.

32. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa pri právnom posúdení zisteného skutkového stavu nedopustil omylu, keď ho správne právne posúdil podľa príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. v spojení s ust. § 47a ods. 1, 3 OZ a zákonom č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu, správne sa zaoberal unesením dôkazného bremena žalobcom pokiaľ ide o splnenie zákonných podmienok pre vznik zodpovednostného vzťahu medzi stranami sporu, ktorými sú v danom prípade nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, vznik škody a príčinná súvislosť medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou.

33. Podľa ust. § 47a OZ ak zákon ustanovuje povinné zverejnenie zmluvy, zmluva je účinná dňom nasledujúcim po dni zverejnenia.

Podľa § 47a OZ ak sa do troch mesiacov od uzatvorenia zmluvy alebo udelenia súhlasu, ak sa na jej platnosť vyžaduje súhlas príslušného orgánu, zmluva nezverejnila, platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo.

34. Citované ustanovenie OZ upravuje zákonný dôsledok nezverejnenia povinne zverejňovanej zmluvy, ktorým je fikcia obdobná ust. § 47 OZ, podľa ktorého pri zmluve, ku ktorej je potrebné rozhodnutie príslušného orgánu, platí, že ak sa návrh na rozhodnutie tohto orgánu nepodal do troch rokov od jej uzavretia, platí, že účastníci od zmluvy odstúpili, keď odstúpenie od zmluvy znamená jej zrušenie ex tunc, t.j. od počiatku, s povinnosťou vydať si vzájomné synalagmatické plnenia vyplývajúce z nej, a to na základe právneho titulu, ktorý odpadol, keď v prípade novozavedeného ustanovenia § 47a OZ ide o právnu situáciu, že v prípade nezverejnenia zmluvy, ku ktorej je pre jej účinnosť nevyhnutné jej povinné zverejnenie, do troch mesiacov od jej uzatvorenia, platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo, t.j. právny úkon, ktorého obsahom bola daná zmluva taktiež od počiatku neexistuje a prípadné synalagmatické plnenia z takejto sice uzavretej, ale neúčinnnej zmluvy sú si je účastníci povinní navzájom vydať. Iné právne dôsledky z nezverejnenia povinne zverejňovanej zmluvy z právnej úpravy Slovenskej republiky neplynú. Odvolací súd v zhode s právnym názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že ak príslušná hmotnoprávna norma, a to OZ vo svojom ustanovení § 47a možnosť nezverejnenia povinne zverejňovanej zmluvy pripúšťa a upravuje aj právny následok takejto situácie, možno dôvodit, že právne rieši oprávnenie vlastníka, ktorý bol predmetom povinne zverejňovanej zmluvy, resp. jeho správcu povinne zverejňovanú zmluvu na jej nezverejnenie nedať, resp. aj situáciu, že i v prípade jej odovzdania na zverejnenie k jej zverejneniu nedôjde. Súd prvej inštancie zaujal správne právne stanovisko, že Ministerstvo obrany Slovenskej republiky je subjekt, ktorý je sice v zmysle § 5a ods. 7 zákona č. 211/2000 Z. z. povinný zaslať zmluvu bezodkladne na zverejnenie na Úrad vlády Slovenskej republiky na zverejnenie v Centrálnom registri zmlúv, keď však už tento orgán verejnej moci zmluvu nezverejňuje a jej zverejnenie iným právnym subjektom neovplyvňuje, preto nemožno konštatovať, že i v prípade jej zaslania na jej zverejnenie by k jej zverejneniu v zákonom požadovanej lehote troch mesiacov od jej uzatvorenia bezpochyby a rozhodne došlo, keď navyše nemožno opomenúť ust. § 47 OZ a v súvislosti s ním aj nutnosť rozhodnutia príslušného katastrálneho úradu o povolení vkladu medzi stranami sporu uzatvorenej zmluvy o prevode majetku štátu, až rozhodnutím ktorého o povolení vkladu do katastra nehnuteľností by sa žalobca stal vlastníkom prevádzanej nehnuteľnosti, z ktorého dôvodu rovnako nemožno urobiť záver o priamej príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom Ministerstva obrany Slovenskej republiky a tvrdeným škodou vo forme ušlého zisku žalobcu, nakoľko vznik jeho vlastníctva k nehnuteľnosti bol odvislý od ďalšej právnej skutočnosti, a to okrem od zverejnenia zmluvy od Ministerstva obrany Slovenskej republiky odlišným subjektom aj od rozhodnutia príslušného orgánu v zmysle ust. § 47 OZ. Ušlý zisk tvrdený žalobcom spočívajúci v rozdiel medzi všeobecnou cenou N. K. E. ako predmetu kúpnej zmluvy je preto len v rovine hypotetickej nepredstavujúcej škodu žalobcu, keďže nemožno bezpochyby právne uzavrieť, že pri bežnom chode udalostí by k účinnému prevodu vlastníctva relevantnej nehnuteľnosti rozhodne došlo, keďže k tomuto právnemu následku boli nevyhnutný akt zverejnenia právnym subjektom od Ministerstva obrany Slovenskej republiky odlišným a aj rozhodnutie ďalšieho orgánu, taktiež od Ministerstva obrany Slovenskej republiky odlišného. Jediným nárokom žalobcu nasledujúcim po nezverejnení povinne zverejňovanej zmluvy je v danom prípade nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom plnenia bez právneho dôvodu, keďže platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo. V danom prípade je potrebné poukázať i na skutočnosť, že samotné Ministerstvo obrany Slovenskej republiky povinne zverejňované zmluvy nezverejňuje a nepredloženie uzavretej a Ministerstvom financií Slovenskej republiky schválenej zmluvy na zverejnenie bol oprávnený žalobca sanovať po tomto zistení postupom za účelom jej zverejnenia v Obchodnom vestníku, a to podľa ust. § 5a ods. 10 Zákona č. 211/2000 Z. z., na ktoré správne poukázal súd prvej inštancie, keď takýto postup je podľa tejto právnej normy daný ktorémukoľvek účastníkovi povinne zverejňovanej zmluvy a žalobcom tvrdená skutočnosť ohľadom jeho dopytu na ministerstve je irelevantná, nakoľko právnu relevantnú možnosť danú mu zákonom č. 211/2000 Z. z. nevyužil. Povinnosť zaslať zmluvu na zverejnenie výlučne pre predávajúceho zo zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu expresis verbis tiež nevyplýva, preto žalobca pri riadnej starostlivosti, ktorú možno od neho spravodlivo očakávať, bol oprávnený po siedmich dňoch od schválenia zmluvy Ministerstvom financií Slovenskej republiky si stav zverejnenia zmluvy účinne overiť vo verejnom registri a využiť zákonné oprávnenie podľa § 5a ods. 10 zákona č. 211/2000 Z. z. V ďalších podrobnostiach odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Práve z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je žiaduce, aby v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu boli zopakované tie závery a zhodnotenia, ktoré už

odzneli v odôvodnení prvoinštančného rozhodnutia. Je postačujúce, pokiaľ sa len k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, vo väzbe k odvolacím dôvodom, zvýraznia právne významné, prípadne skutkovo rozhodné okolnosti. Tento postoj odvolacieho súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 z 08.10.2009, v zmysle ktorého“ odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II.ÚUS 78/05, III.ÚS 264/08, IV.ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v priebehu príslušného súdneho konania“. I v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005 „pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“. Možno konštatovať, že v danej veci súd prvej inštancie dal zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu v snahe garantovať im právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že neboli naplnené očakávania žalobcu a že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnymi názormi, neznamená porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Ochranu poskytol stranám v požadovanej kvalite. V záujme zachovania práva strán sporu na spravodlivý súdny proces sa odvolací súd teda vyjadril stručne k odvolacím námietkam žalobcu. S poukazom na ust. § 387 ods. 3 CSP odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne zaoberal všetkými podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní pred súdom prvej inštancie a ďalšie odvolacie námietky a tvrdenia, ku ktorým sa odvolací súd nevyjadril, hodnotí ako nepodstatné.

35. Na základe uvedeného vyhodnotil odvolací súd odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

36. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalovaného v odvolacom konaní, ktorému však tento nárok nepriznal, keďže mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).